

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

RONTÁSŰZŐK

az időkút

1

BÖSZÖRMÉNYI GYULA
RONTÁSÚZÓK I

az időkút

Mottó: *„Amelyik nép elfelejti saját történelmét,
azt a népet elfelejti a történelem.”*
Sándor József László író

*Köszönet Hankiss Elemérnek
a felbecsülhetetlen segítségért,
amit „Le is út, fel is út” című kötetével nyújtott!
a Szerző*

Bárki, aki azon a különös éjjelen találkozik vele, első látásra rózsaszín óriás habcsóknak nézhette volna, míg fel nem fedezi, hogy alumínium járókeretbe kapaszkodva közlekedik. Csozzanás... Kopp... Csozzanás... Kopp... Csozzanás... Így araszolt végig a petróleumlámpákkal megvilágított, hosszú folyosón, s olykor halk, fáradt nyögést hallatott. Úgy vélte, egy magakorabeli vénasszonynak, aki éjjel után bolyhos papucsban, rózsaszín fodrokkal túlcsicsázott hálóköntösben, ősz fejjel igyekszik elérni a célját, épp ilyen hangokat illik kiadnia.

Főleg, mert pocskékul érezte magát.

A Szépasszony szanatórium minden lakója és teljes személyzete édesdeden aludt. A macskák... Mert volt belőlük rengeteg, mint minden olyan helyen, ahol sok az öregember¹... Szóval csupán a macskák vették észre, amint Jetta anyó járókeretét markolva vonul. Miután némi dörgölözéssel és halk morrantásokkal megbizonyosodtak róla, hogy a nevezett embernél nincs májkonzerv, kissé csalódott, s nagyon megvető pillantások kíséretében hagyták tovább araszolni.

– Hálátlan szőrdorombok – morogta utánuk Jetta anyó, majd megtette a következő reszketeg lépést.

1 A tudósok még nem jöttek rá, hogy mi okból, de régen sejtették, hogy a cicák és a nyugdíjasok között valamiféle titkos kapcsolat létezik. Persze, ha egyszer is megkérdezték volna a szanatórium konyhalányait, azok nyomban megadták volna a helyes választ! A *titkos kapcsolat* neve ugyanis nem más, mint a *májkrémkonzerv*, amit az idősek utáltak, a macskák viszont képtelenek voltak betelni vele!

A szanatórium déli oldalának főfolyosója hatalmas terembe torkolt. A társalgóként avagy szalonként emlegetett helyiség fapadlóját vastag perzsaszőnyeg takarta, elcsendesítve a csoszsanás-kopp hangjait. A kandallóban épp leégni készült a tűz, de mikor Jetta anyó kérlelőn felé biccentett, a fahasábok halk roppanással új, élénksárga és narancsvörös lángokat szültek.

– Tudjátok, ez a franctekerte reumám...! – sóhajtotta hálásan a néni. – A vén csontnak minden falatnyi meleg jólesik.

A kandalló tüze erre még vidámabban kezdett lobogni, remegő fénnel árasztva el a szalon berendezését. A puha szőfák, öblös karszékek és mellettük a karcsú lábú kisasztalok mind arra vártak, hogy Jetta anyó kényelembe helyezze magát. Az ódon újságtartón megzörrentek a reggeli lapok, felkínálva híreiket, miközben a drótkeretes okuláré (különleges lencséinek köszönhetően bárkinek éles látást biztosított!) reménykedve csillant.

– Bocsánatáért esedezem a díszes társaságnak, de más dolgom van – suttozta Jetta anyó, miközben átvágott a helyiségen. – A mai lapokat már egyébként is olvastam.

A szalon déli falát végestelen-végig kicsiny üvegkockákra osztott ablakok tették ki. Középen kétszárnyú ajtó nyílt (szó szerint! – amint a járókeretes néni megközelítette, magától feltárult, mivel a készítője igen udvarias természetű asztalosmester hírében állt!), az egyébként magas küszöb pedig halkan recsegve a padlóba préselte magát, nehogy Jetta véletlenül megbotoljon benne.

– Igazán kedvesek vagytok – mondta a mámi. – Csak tudnám, mi lelt! Nem szoktam ilyen roskatag lenni!

Ez tökéletesen igaz volt! Ha a szanatórium személyzetéből most bárki látta volna, biztosan elcsodálkozik (miután rájött, hogy nem egy önjáró óriás habcsókkal akadt dolga) Jetta anyó állapotán. A néni általában fürge, életvidám és még járókeretestül is megállíthatatlan lendülettel bíró hölgyként élte az életét. Ma éjjel azonban...

Ekkor a szalon pipadohány- és méhviaszillatú csendjét halk, váratlan zaj törte meg. Jettának hátra sem kellett néznie, hogy tudja, mi történt. A hang, mely úgy szólt, mintha valaki azt súgta volna: sluttypukkssííí, nyomban elhalt, de a levegőt továbbra is valami épp csak érzékelhető zümmögés töltötte be.

Jetta anyó mégiscsak megfordult. A kandallótól jobb kézre sötétlő sarokban csodás karszék állt, melynek magas támláját és lábait mesterien faragott tölgylevelek díszítették. A fényesre kopott, cirádás ülőpárnán tömzsi, enyhén pocakos, harcsabajszú vénember feszengett. Ráadásul oly savanyú képet vágott, mintha felettébb bosszantaná, hogy ott kell lennie, ahol éppen van.

– Áh! – morrantotta, mikor tekintete a kitárt erkélyajtóban álló Jettára tévedt. – Gondolhattam volna! Már megint maga! Mindig maga!

– Ugyan, Árpád, lehetne kicsit kedvesebb! – pírított rá a vénemberre az anyó. – Hisz rég elváltunk. A házasságunk immár csak halovány emlék, maga mégis folyton morog, ha meglát.

– Halovány emlék?! – Árpád apó rövid hurkaujjaival a saját pocakját kezdte böködni, amin majd szétrepedt az egérszürke mellény. Arany óralánca, mely egyik apró zsebéből a másikba ívelt, halkan megcsörrent. – Úgy halovány, ahogyan én?!

Jetta anyó elnéző mosollyal biccentette oldalra ősz fejét. Tudta jól, hogy néhai férjének valóban van némi oka a bosszankodásra, hisz alakja, bármilyen tömzsi is volt, tényleg áttetszően derengett a karszékben. Ha az ember alaposabban meg akarta nézni, az öregúron bizony áthatolt a tekintet, így ezüstös mellkasa mögött tisztán láthatta a tölgyfaleveleket s az ülőpárna cirádáit.

– Szeretném, ha meglátogatna, Árpád – szólta Jetta anyó. – Gondolom, ez a kívánság idézte meg most a vándorlelkét, de...

– Tudom, tudom! – legyintett ingerülten a jelenés. – Nyugodjon meg, Jetta, már úton vagyok. Mármint teljes valómban.

– Köszönöm! – A mámi halk, fáradt sóhajjal fordított hátat a szalonnak, miközben így szólt: – Bocsásson meg, de muszáj friss levegőt szívnom. A gyerekeknek még reggel elküldtem a meghívót, s ez a sok izgalom valahogy...

– Izgalom?! – Árpád apó éteri hangjában némi gúny és sok-sok keserűség bujkált. – Ugyan, Jetta kedves, én mindenről informálva vagyok! Maga is pontosan tudja, hogy újra meg fog történni!

– Miről beszél, Árpád? – A néni ke ugyan nem fordult néhai férje felé, de a háta csupa figyelem volt. – Egy szavát se értem.

– Meglehet – vont vállat kissé zavartan az öregúr. – Valóban, még az is előfordulhat, hogy maga tényleg nem tudja, mi szokott megtörténni újra és újra. Bár elmondhatnám, amit...

Ekkor ismét jött az a különös sluttypukksííí-hang, s Jetta anyó tudta, hogy néhai férjének vándorlelke szétfoszlott, mintha a kitárt erkélyajtón át beszökő huzat kapott volna bele.

– Jaj, szegény Árpádom... – motyogta a járókeret gumimarkolatának, majd erőt véve magán az erkély kőkorlátjához csoszogott.

A völgyre csendes, csillag- és holdfényes éj borult. A Réztükör-tengerszem sötét hullámai gyönyörű csillámhidat ringattak a hátukon; locsogásuk még a magas hegyoldalban álló Szépasszony szanatóriumig is elhallatszott. Körben a hatalmas, komor, hősipkás bércek, mint megannyi szigorú őrszem, vigyázták az itt lakók álmát.

Jetta anyó félretette a járókeretét, és rákönyökölt a mesés kőmadarakkal, indás-kacsos mintákkal faragott mellvédre. Ha fölfelé nézett, havat látott, de odalenn, a völgyben langymeleg nyári szellő járta a part mellett elnyúló Bázarekettyés utcáit. Az erkélyről nézve ki lehetett venni a gázlámpák fényében fürdő, macskakövekkel rakott főteret, a Baglyod Könyv- és Kódex Árudát, a Szepe Vajáktárat, a Temürdi ócskás és vaskereskedő boltját, meg a többit. Kutya futott át az úton, s mikor árnyékba ért, dühösen megugatta a holdat, majd a

rakpart felé iramodott. Jetta anyó reszketeg keze hirtelen bodros hálóköntösébe markolt, valahol a szíve fölött.

– Annyi itt a friss levegő, valahogy mégse...

S ekkor újra megtörtént...

– A maga nevetlen kölyke tette, akármelyik is volt az! Mert sose lehessen tudni, melyik akad épp az ember útjába. Csak annyi biztos, hogy meg akarta mérgezni a kutyámat!

A Bazalt utcában lakni maga a dögunalom. Igaz, hogy közel a Mély-tó meg a Sportliget, és a Kőbánya-Kispesti állomásról busszal, metróval bárhova gyorsan el lehet jutni, de a Maglódi út forgalma még a legjobb formájában is leginkább a besűrűsödött kakaóra emlékeztet, a környék lakói pedig álmatagok és lassúak, mint szélütött csiga az iszapban.

Csoda hát, hogy az az ébenfekete/bordósávós hajú, villogó tekintetű lány, akit az anyja a karjánál fogva rángatott a saját kertkapujuk felé, megpróbálta kicsit feldobni a hangulatot?

– Zárja be! – rikácsolta két csontos öklét rázva Szederkeiné a maga kerítése mögül. – Zárja a pincébe, mert ha még egyszer meglátom a kutyám közelében, én... Én esküszöm, hogy...!

A lány szabad kezét az égre lendítette, úgy téve, mintha középső ujjával lyukat akarna ütni a szeptemberi felhők hasa aljába.

– Te...! – A pofon, amit kapott, váratlanul érte. Úgy tűnt, anyját sokkal jobban feldühítette Szederkeiné rikácsolása, mint máskor. – Ne mutogass, inkább húzz befelé!

Nagyot taszított a lányán, aki átbukdácsolt a kertjükbe vezető három lépcsőfokon, majd gyönyörű műesét hajtott végre. Miközben fájdalmasat sikoltva magzatpózba húzta magát, szemhéjai résén át leste, bejön-e a trükkje.

Nem jött be.

– Te most melyik vagy?! – állt meg fölötte az anyja, bizonyos Zengő Béláné, Ilonka, és két öklét széles csípejére támasztotta. – Azt kérdeztem, *melyik vagy te?!*

Angéla megkönnyebbült sóhajt hallatott. Ezek szerint érdeemes volt ellopnia a nővére pulcsiját, amit aztán a saját gönceire

húzott. Így anyja első pillantásra képtelen volt rájönni, melyik lányát készül épp nevelő célzatú pofonzáporral sújtani.

– Angelina vagyok, hát nem látod?! – kiáltotta dacosan, és bizonyítékként megmarkolta azt az undormány elefántos kardigánt, amit a nővére annyira imádott. – Endzsi soha nem venne fel ilyen totál ciki szerkót!

Ám miután felállt, és a kerti sétányon a ház felé kezdett hátrálni, már tudta, hogy óriási hibát követett el.

– Nem! – kiáltotta Ilonka vöröslő arccal. – Te nem az én *Andzselinám* vagy! Ő soha nem használna olyan szavakat, mint „totál” és „szerkó”!

Na, ebben anyunak spéci igaza volt! Az ő édes „Andzselinája”, a Barbie babák és szívárványos pónik hercegnője a szavak között is pont olyan kényeskedve válogatott, mint egy bögybajos csirke az elébe szórt kukoricából.

– Miért akartad megmérgezni szegény Szederkeiné kuttyáját? – érdeklődött az anyja.

– Tudod, hogy imádom a kuttyákat! – kelt ki magából Angéla, aki mindenkitől megkövetelte, hogy *Endzsinék* szólítsák, másképp egyszerűen nem vett róluk tudomást. – A vén banya éheztetni csóringer ebet. Csak egy kis kolbászt próbáltam átcsempészni neki a kerítésen.

Zengő Béláné anyai szíve kisebbik ikerlányával szemben cseppet sem volt elfogult. Tudta jól, hogy Angéla minden második mondata hazugság, s a közékük ékelt első mondatok is erősen megkérdőjelezhetőek. Most azonban biztosra vette, hogy a lánya kivételesen igazat mond.

– Apád majd elintézi! – zárta le a témát, s beviharzott a házba, hogy aztán még néhány pillanatra a konyhaablakban bukkanjon fel: – És azonnal vedd le Andzselina ruháit! Hallod?!

Endzsi megtapogatta vöröslő arcát ott, ahol a Szederkeiné tekintetének szánt *látványpofon* érte. Anya számára mindig is a szomszédok kiengesztelése volt az elsődleges, s ezt közterületen történő „gyerekeveléssel” oldotta meg. A banya néhány napig elégedett lesz, Endzsi pedig törheti a fejét, hogy miként

etethetné meg titokban azt a szerencsétlen kutyát, akinek a rossz sors boszorkány természetű gazdát utalt ki.

– Vajon én is ilyen halál idiótává válok, mire elérem a hatvanat? – sóhajtott Endzsi, majd levette három perccel korábban született nővére pulcsiját. Amint az elefántos cuccot beletunkolta a virágos kert egyik éjszakai esőtől hízott pocsolójába, mindjárt jobban érezte magát. Fekete Iron Maidenes pólója, szegecsekkel kivert csuklószorítói, a kopott farmer és bakancs, amit egyébként viselt, valahogy elütött a csendes kertvárosi környezettől, s ez így volt tuti! Nem is igazán értette, anyja miért kérdezte meg tőle, *melyik lánya ő*, hisz a kardigán harmatgyenge kísérlet volt a megtévesztésre.

Hirtelen csöpörögni kezdett az eső. Endzsi előbb be akart menni a házba, de aztán a tekintete megakadt a szürke sárlében ázó ruhadarabon. Valahogy rossz érzése támadt. Máskor mindig képes volt felhőtlenül örülni annak, ha sikerült kitolnia Angelinával. Most is biztosra vette, hogy suliból hazafelé tartó, gyanútlan nővérere lesből fog rárontani Szederkeiné, aki a biztonság kedvéért majd az ő fejét is leordítja a kutya miatt, hisz a banya sose volt képes megkülönböztetni őket. Ez rendben is volna, ám a pulcsi sárbamártogatása hirtelen túlzásnak tűnt.

Lehajolt hát, s két ujjá közé csippentve, felemelte a cuppogó ruhadarabot.

– Ezt miért kellett...?

Angelina a kertkapuban állt, s három perccel később született húgát nézte. Nem lehetett tudni, hogy az arcán esőcseppek vagy könnyek peregnek.

Miután szobája félhomályában alaposan kibőgte magát, Angelina – aki utálta, ha *dzs*-vel ejtik a nevét, bár anyu csakis így volt hajlandó őt szólítani – az ágyán ült, és kispárnáját ölelve merengett. Pontosabban felkészült rá, hogy *mindjárt* merengeni, álmodozni fog, aminél jobb kedvtelést nem is ismert. A valóságot, ami körülvette, legtöbbször nem sikerült szeretnie. Az emberek általában durvák, közönségesek

és hangosak voltak, a tárgyak pedig vagy folyton kiestek a kezéből, vagy éles sarkukkal, kemény peremükkel ütötték meg a könyökét, esetleg rátámadtak a térdére.

Angelina sokat töprengett azon, vajon az egyébként mozdulatlan holmik *hogyan képesek* mégis folyton az útjába kerülni.

Odakinn rohamléptekkel közeledett az este, akkora sietséggel, hogy már-már halk, kapkodó zihálását is hallani lehetett. Az eső, ami *természetesen* nem várta meg, míg Angelina a suliból hazafelé jövet végre fedél alá ér, immár állhatatos unalommal áztatta a kerületet. Angelina még szorosabban ölelte magához a párnáját, és halkán belesuttogott:

– Miért csinálja ezt? Testvérek, sőt, ikrek vagyunk! Nekünk tökéletesen meg kéne egymást érte...

– *A neved miatt.*

Angelina a váratlan hangot hallva majdnem felsikoltott. Fejét lassan, hitetlenkedve fordította a szoba sarkában álló, embermagas öltözőtükör felé, s mire meglátta a *benne* álló fiút, arcára bosszús grimasz ült.

– Hát te...?! Utoljára kilencéves koromban láttalak.

– *Ez van, ha az ember képzeletbeli barát.* – A fiú, aki úgy tizenhat éves lehetett, összefonta a karjait, és hanyagul a tükör keretének dőlt. – *Mire betöltötted a tízet, túlságosan felnőttnek érezted magad ahhoz, hogy velem beszéljess.*

– Bocs! – Angelina, hogy elrejtse mosolyát, belefúrta arcát a párnába. Valójában tudta, hogy Savanyác (így nevezte magában a srácot) nem létezik, de a nagytól örökölt, vén állótükörbe *beleképzelt* alak erről sohasem vett tudomást. – Igazán nem akartalak megbántani.

– *Tudom.* – Savanyác szép arcán, amit még bájosabbá tett az, hogy baloldalt folyton a szemébe lógtak makrancos, szőkésbarna tincsei, elnéző mosoly futott át.

– Megváltoztál! – szaladt ki hirtelen a csodálkozás Angelina száján.

– *Szó sincs róla!* – Savanyác halkán nevetett. – *Te vagy az, aki másként látsz engem. Azt hiszem, kezdesz tényleg felnőni.*

Valójában nem is csodálkozom azon, hogy leszoktál a beszélgetéseinkről és a játékainkról. Most már olyan titkaid vannak, amiket egy fiúval nem szívesen osztanál meg, igaz?!

Angelina nem igazán értette, miért, de elpirult. Nézte Savanyác csinos arcát, karcsú alakját, ahogy az hányavetin támaszkodik a tükör belső keretének. Hirtelen arra vágott, hogy a fiú lépjen ki a foncsor rabságából, és...

– Kár... – mondta búskomoran. – Nagy kár, hogy csak elképzellek.

– Na, tessék, erről beszélék! – bólintott a fiú. – Azelőtt soha nem érdekelt a... Szóval a „valótlanságom”. Elképzeltél és játszottunk. Megint elképzeltél, és soroltad, mi bánt, aztán a számba adtad azokat a szavakat, amikkel a legjobban meg tudtalak vigasztalni, és ki is mondattad velem őket. Az eredmény végül mindig egy tökéletesen jókedvű kislány volt, akinek remek képzeletbeli barátja van. És ami a legklasszabb volt: miattam soha nem kellett pszichológushoz járnod! Van-
nak ugyanis képzeletbeli barátok, akik ijesztő, ronda dolgokat mutatnak vagy mondanak annak, aki elképzeli őket, míg csak rájuk nem jön a sikítófrász. Most mondd meg őszintén: rémisztgettelek én valaha?

– Azt próbáltad volna meg! – nevetett fel Angelina. – Soha többé nem képzeltetek volna el!

Savanyác erre szomorkás képet vágott, és a tükrön kívüli rongyszőnyeg mintáit bámulva vonogatta a vállát.

– Hát... Mondjuk, így se túl sűrűn jutottam eszedbe. Legalábbis az utóbbi években.

Kínos csend telepedett közéjük. Angelina azon töprengett, vajon nem túl *dilis* dolog-e kiengesztelni egy képzeletbeli barátot? S ha nem, akkor vajon Savanyác minek örülne leginkább? Elképzelt néhány változatot a bocsánatkérésre, de amikor odáig jutott, hogy a tükörhöz lépve átöleli a srácot, és... Na, akkor gyorsan valami egészen másra kezdett gondolni.

– Miért mondtad az előbb, hogy „A neved miatt”? – kérdezte sietve, s a kispárnát akkora erővel szorította a hasához, hogy már fáj. Képtelen volt megszabadulni attól a kellemetlen

érezéstől, hogy Savanyác *pontosan tudja*, miket képzelt el az imént.

– *A tesód azért piszkál, bánt és...*

– *Mondd csak ki: gyűlöl!*

– *Ez talán túlzás, de...* – A srác megrázta a fejét, hogy a szemébe lógó, immár túl pimasz tincset elkeresse. – *Endzsi tényleg nem bír téged, és szerintem ez a nevetek, pontosabban amiatt a három perc miatt van.*

Angelina hitetlenkedve ráncolta a homlokát.

– *Ne mondd már, hogy azért utál, mert három perccel hamarabb születtem?! Erről aztán igazán nem tehetek!*

– *A gyűlölet sohasem logikus. És persze a dolog nem is ilyen egyszerű. A születek egyetlen gyerekre számítottak, de ti ketten lettetek. Rád nagyon készültek, mindent elrendeztek, megvették előre, és naná, hogy a nevedet is hónapokkal előbb kiagyalták!*

– *Angelina!*

– *Úgy van! Angelina, vagyis angyalka. A mamád tévésorozatokon hizlalt, kissé fura ízlése szerint ejtve: „Endzsölna”.*

– *Brrr! Ettől mindig kiráz a hideg.*

– *Megértem.* – Savanyác hófehér fogsora megcsillant az utcai lámpák beszökő fényében. – *Mikor aztán Endzsi is megérkezett, alig három perccel utánad, őt bizony már nem fogadták olyan szeretettel, mint téged. Zavarba jöttek a váratlan, nem tervezett apróságtól, s amilyen fantáziátlanok, hirtelen másik nevet se tudtak kitalálni.*

– *Hirtelen?! Hisz a doki biztos hónapokkal korábban megmondta nekik, hogy odabenn ketten vagyunk.*

– *Mondta, persze, de ismered az őseidet! Úgy tettek, mintha meg se hallották volna. Mint mindig, mikor olyasmi történik, amit ki nem állhatnak.*

– *Tényleg ilyenek – biccentett enyhe grimaszt vágva Angelina.* – *Mikor elhatározták, hogy a Nagyréten piknikezünk, hiába mondta be a tévé, hogy eső várható, ők mégis szalmakalapot és fürdőruhát adtak ránk, az esernyőket pedig itthon hagyták. Jó kis *dádha* lett a dologból, amiért utólag*

persze a meteorológusokat, a hírolvasókat, meg az egész világmindenséget szidták.

– *Önmagukat sose hibáztatnák semmiért – értett egyet Savanyác. – Akkor talán már kapiskálsz: Endzsi az első pillanattól kezdve csupán a „fölsleges második” volt! Azért kapta az Angéla nevet, mert az őseid más néven soha nem is gondolkodtak. Elárulom, hogy valójában a nővér írta be a katonra az „Angélát”, miután anyádék csakis azt hajtogatták: „a gyermekünk neve Angelina”. Képtelenek voltak felfogni, hogy kettő gyereknek kéne nevet adni, s ugyanúgy nem hívhatják mindkettőt!*

– Ez... – Angelina a megfelelő kifejezést kereste. – Ez nagyon... Ez rettenetesen...

– *Az bizony! Ne erőlködj, nincs rá illő szó, mert bármit mondanál, nem fejezné ki kellően, mennyire... Izé.*

– Rendben, idáig értem a dolgot, de erről akkor sem én tehetek!

– *Gondold végig a gyerekkorotokat!* – biztatta ekkor Savanyác, s leguggolva a tükörben, szavait heves gesztusokkal kísértte. – *Te mindig új ruhát, új játékot, új könyvet kaptál ajándékba. És Endzsi...?!*

– Oh! – döbönt meg a lány. – Ő mindig az én előző évi ruhámat, játékomat és könyvemet örökölte!

– *Nem csoda, hogy mikor végre maga dönthette el, mit vegyen fel, mivel szórakozzon, és mit olvasson, addigra mindent megutált, ami veled kapcsolatos! Fodros blúz helyett metálós póló, Nox helyett Green Day, a Váratlan utazás helyett a Zabhegyező. Szerintem már érted, miről beszélek!*

Angelina a fiú arcát fürkészte, majd így szólt:

– Ahhoz képest, hogy csak elképzellek, rengeteg dolgot tudsz, amit én nem.

– *Tévedés! Ezek a gondolatok mind ott vannak a fejedben, csak épp...*

A szoba ajtaját két gyors dörrenés rázta meg, s már áradt is be a folyosó vakító lámpafénye. Anya számára ennyi volt a „magánélet tisztelete” – úgy tett, mintha

kopogna, bár nem látta be, miért kéne megvárnia, hogy kiszóljanak: szabad!

– Te meg miért kucorogsz sötétben? – kérdezte kissé ingerülten, s rácsapott a villanykapcsolóra. – Lefelé! Vacsora!

Angelina a tükörrre pillantott, de abban immár csak a szoba fordított képét látta.

Endzsi úgy vonszolta le magát az emeletről, mint egy sírboltjában túlérett zombi, valami halál gagyi horrorfilmből. Mikor a függőfolyosón szembetalálkozott a tesójával, hanyagul benyúlt a szájába (persze a sajátjába!), és vigyorogva kihúzta a rágóját, majd kissé előrehajolva lóbálni kezdte a gumit, s közben hülye vigyort vágott. Azt pontosan nem tudta, miért csinálja ezt, de jobban érezte magát attól, hogy Angelina zavarba jött, és hátat fordítva neki, leszaladt a földszintre.

A pulcsi sárbatunkolása tényleg túlzás volt. Endzsit kellemetlen borzongás járta át, mikor felidézte magában a kapuban álló Angelina döbrent, szomorú arcát. Csakhogy amikor ilyesmibe keveredett, hiába bánta a tettét, már nem volt megállás. *Még* kegyetlenebbnek, *még* durvábbnak kellett lennie, különben lúzerre vált volna, amit viszont mindennél jobban gyűlölt.

– Végre, hogy kegyeskednek a kisasszonyok az asztalhoz fáradni! – fogadta őket anya a hatalmas konyhában, ami egyben a családi ebédlő gyászos szerepét is betöltötte. – Leülni, és egyetek! Mire elkezdődik a sorozatom, végeznünk kell!

Endzsi hanyagul, fél fenékkal dobta magát a székre, és rágóját, amit még a lépcsőn lefelé jövet visszaszippantott az arcába, a tányér szélére tapasztotta. Angelina megkerülte őt, és készségesen a mosogató mellé cövekelt, némán jelezve anyjának, hogy ha kell, szívesen segít tálalni.

– Ül már le! – szólt rá Zengőné, s kerek arcán megcsillant a sütőből áradó meleg által előcsalogatott izzadság. – Lábatlankodsz itt...!

Endzsi halkán kuncogott. Megint igazolva látta elméletét, miszerint a „jó mindig elnyeri méltó büntetését”.

– Idióták! – hangzott a szemközti szék fölött zörgő, lepedőnyi újság mögül apa bosszús kiáltása. – Ebben az országban csupa idióta él!

– Nehéz napod volt? – kérdezte anya, miközben a pecsenyéstalat óvatosan kiemelte a sütőből.

– Mindig nehéz napom van, nem?! – felelt újságja fedezékéből apa. – A belvárosban dugó dugó hátán, az utas meg siet. Minden utas siet, pedig a forgalom... Áh, ebben a városban már nincs is olyan, hogy közlekedés! A taxis legfeljebb annyit tehet, hogy egyik dugóból átnyomakodik a másikba, aztán kész. Ezért is *azok* a hibások!

– Kik? – kérdezte Endzsi, pedig nagyon jól tudta, hogy a vacsoraasztalnál ennél nagyobb hibát aligha lehet elkövetni. Persze nem tehetett róla: a *bajbakeveredés* szinte már az élete értelmévé vált.

– Kik?! – hördült apa, mint egy rátarti mosógép, amibe egyetlen alsógatyát dobtak. – Hát *azok*! Mit tanítanak nektek egyáltalán abban az idióta iskolában?

– Azt nem tudom – rántotta meg a vállát Endzsi. – Igyekszem másra figyelni.

Apa hirtelen leengedte az újságot, hogy lássa, éppen *melyik* lányával beszélget. Hangról soha nem tudta őket megkülönböztetni, s míg egyformán öltöztek, és egyforma frizurát viseltek, addig gyakran ránézésre sem. Kizárólag ezért engedte meg végül Endzsinek, hogy saját stílusa legyen; hisz egyéb ügyben a „szabad akarat”, mint olyan, szóba sem jöhetett a házban!

Így azonban elegendő volt egyetlen pillantást vetnie Endzsi hollófekete, tépett hajára, amibe bordó sávok keveredtek, hogy beazonosítsa őt.

– Ja, hogy te! – szívta meg a fogát Zengő Béla. – Így már értem.

Az újság ismét eltakarta a családfőt, még épp időben ahhoz, hogy utat engedjen a sercegő zsírban fürdőző kacsa-comboknak. Miközben anya letette a forró tálát, majd előbb apának, azután pedig magának is jócskán szedett a tányérra

húst és krumplipürét, az ikrek csendben ültek a helyükön, és a sorukra vártak.

– Idióta banda! – csapta félre az újságot apa, mikor meghallotta a harmadik püréplaccsanást. A fekete betűkkel telepíszkolt, gyűrötté alázott sajtótermék szárnyaszegett madárként libbent a padlóra. – Egyik se normális! Hát hová lettek ebből az országból a *normális* emberek?

– Diliházba csukatták magukat, hogy legyen egy kis nyugalomuk – kuncogott ismét Endzsi. Anya ronda pillantást vetett rá, de apa váratlanul felnevetett.

– Lehet benne valami! Annyi biztos, hogy ma se sikerült egyetlen épelméjű utast se kifognom. Az egyik... Ezt hallgassátok meg! Az egyik azt hitte, hogy amíg bemegy a kórházba, ahol az anyja betegen fekszik, én leállítom az órát, mialatt várok! Mikor kijött, megpróbálta bemesélni nekem, hogy mivel harminc percig *nem ült* a kocsiban, csak várakoztatta azt, ezért nem kell kifizetnie azt az időt.

– De hisz tényleg nem volt a kocsiban! – Angelina kerekre nyitott, csodálkozó szemekkel nézett az apjára. A család többi tagja meg rá, amitől persze fülig pirult, mert – bár nem értette, miért – sejtette, hogy ostobaságot mondott.

– Mind idióta! – csóválta a fejét apa, válaszra sem méltatva idősebbik ikerlánya megjegyzését. – Na, és mi volt idehaza?

Endzsi kezében megállt a villa, amivel eddig is csak piszkálta, böködte a zsírban tocsogó madártetemdarabot. Nagyon szeretett volna, de nem mert az anyjára nézni, mert félt, hogy épp ezzel hívná elő a Szederkeiné kutyájára vonatkozó emlékeket.

– Meg kell nevelned a lányodat! – szólalt meg Zengőné, miután lenyelte a falatot. – Én már nem bírok vele.

– Sose bírtál – legyintett késével apa. – Melyik csinált már megint cirkuszt?

A kérdés teljesen felesleges volt. Angelina túlságosan félénk, árnyékba húzódó és maga is szürke árnyékként létező lány volt ahhoz, hogy *cirkuszt* csináljon. Bár sokszor nem értette a szüleit, sem a felnőtteket, de elfogadta, hogy ez az ő világuk,

s neki nem lehet más dolga, mint figyelni őket, és eltanulni a *felnööttség* fortélyait. Így aztán egyszerűen *nem jutottak eszébe* olyan dolgok, amikből balhé kerekedhetett volna.

Endzsi viszont megvetette a felnöttek világát, s imádott abban zavart kelteni. Ezt apa éppolyan jól tudta, mint mindenki más a családban. Most is, miközben feltette felesleges kérdését, egyenesen Endzsire nézett, s igyekezett magában felpumpálni a büntetéshez szükséges haragot.

A jó francba! – gondolta a lány, és a farmerja térdén tátongó repedés rojtjait piszkálta. – *Ha megtudja, hogy felbosszantottam a Szederkei banyát, letépi a fejem, és fellögatja a taxija visszapillantójára.*

Endzsi tekintete vadul villant jobbra és balra, hátha rálelhet valamire a konyhában, amivel másra terelheti a szót. Sajnos a szokásos berendezési tárgyakon kívül semmi, de semmi...

– Halljam! – emelte meg a hangját apa.

– Hozzád lett szólva, kisasszony! – csörgette meg villájával a porcelánt anya. – Amikor szegény Szederkei nénivel feleltél az utcán, bezzeg nagyon is jól lehetett érteni minden szavadat!

– Már megint?! – Apa mintha kissé elsápadt volna. – Miért kell *mindig* azt az idióta vénasszonyt piszkálnod? Hisz tudod, hogy teljesen dilis!

Anya meghökkenve nézett a férjére, de ő ezt észre sem véve folytatta kisebbik ikerlánya dorgálását:

– Ebben az országban kétféle ember él. Vannak az idióták, meg a *még* idiótabbak. Szederkei asszonyság pedig a veszélyesebb, vagyis az utóbbi fajtába tartozik.

– És mi? – Endzsit őszintén érdekelte a válasz. – Mi melyik csoportba tartozunk?

Olyan képet vágott, mint aki szívből reméli, hogy a családja, és így persze ő maga is, az ország lakosságának *veszélyesebb*, azaz határozottan és visszavonhatatlanul *idiótabb* létszámát gyarapítja.

– Ne pimaszkodj, te lány! – harsant Zengő Béla személyszállítási magánvállalkozó hangja. Szörös öklével,

hogy nyomatékot adjon haragjának, az asztalra csapott, ám ettől csak Angelina és a mamája rándult össze idegesen. – Takarodj a szobába! Ma este nincs vacsora, és nincs tévé! Ebből talán majd megtanulod, hogy az idősebbeket tisztelni illik, még ha idióták is!

Endzsi megkönnyebbülten állt fel a helyéről. Örült, hogy megúsza az igazi büntetést (nem érdekelte se a zsíros halálmadár, se a képeket pörgető agymosógép elvesztése – ebből is látszott, apa mennyit *NEM* tud a saját lányáról!), és már előre örült annak, hogy magára csukhatja az ajtót. Ám mielőtt felrohant volna a lépcsőn, az előszobában egy, a cipősszekrény tetején heverő dobozra tévedt a tekintete. A szürke csomagolópapírt cukorspárgával kötötték össze, s megannyi díszes bélyeget ragasztottak rá, amiket a postán dühödten agyonpecsételtek. Még a szemét se kellett erőltetnie, hogy lássa: a címzettek a Zengő család ikerlányai voltak.

– Nagyi csomagot küldött?! – Egyszerre volt ez Endzsi részéről kérdés és örömteli kijelentés. – Miért nem mondtátok?

Jetta nagymama csomagjai rendkívül ritka vendégnek számítottak (évente általában kétszer, vagyis karácsonykor és a lányok születésnapján bukkantak fel), de olyankor mindig valami *igazi* meglepetéssel szolgáltak. Legutóbb például két eleven ékszerteknős lapult bennük, akik – ez lemosható festékkel volt a páncéljukra írva – a *Krix* és *Krax* nevet viselték, s azóta is remek egészségnek örvendtek. Krix Angelináé, Krax Angéláé lett. Bár a lányok erről sem egymásnak, sem senki másnak nem beszéltek, az állatkák (azon kívül, hogy túléltek a Magyar Posta kézbesítésnek nevezett *kegyetlen bánásmódját*) fura képességekkel bírtak. Krix például (ha elég salátalevelet kapott, és szépen megkérték rá) el tudta halasztatni a másnapra bezengett felmérőket, míg Krax rock ütemben billegtette a fejét, amitől Endzsi legrosszabb hangulata is semmivé lett.

– Csomag? – kiáltotta apa. – Miféle csomag?

Endzsi felkapta a dobozt, és visszatért a konyhába.

– Úgy nézem, amolyan madzagos-bélyeges féle – mondta, majd rázni kezdte, hogy hallja, miként zörög, ami benne van, s ad-e eleven lényre utaló hangokat.

Nem adott.

– Kérem! – nyújtotta anya mindkét karját, s közben összes ujjával a levegőt markolászta. – Tudtommal nincs karácsony, se születésnap. Akkor meg mi...?

– Talán hiányzunk neki – jegyezte meg halkan Angelina.
– Úgy értem, a nagyinak.

Ha azt jelenti be, hogy ma este petárdát szándékozik dugni egy macska hátsó felébe, hogy hold körüli pályára állítsa, azzal sem okozhatott volna nagyobb döbbenetet.

– Ne beszélj ostobaságokat! – bámult rá apa. – Hisz utoljára hatévesek voltatok, mikor látott benneteket! Ennyi idő alatt még a legkedvesebb unoka emléke is elhalványul annyira, hogy ne hiányozzon.

Endzsi váratlan késztetést érzett arra, hogy a nővére pártjára álljon. Na, nem mintha meg akarta volna védeni, amiért merészelt szóba hozni a család legkényesebb témáját, de tudta, hogy ezzel kavarhatja a leghatásosabb zűrt. Így tehát magához szorította a dobozt, s ekként szólt:

– Pedig csakis ez lehet a váratlanul érkezett csomag rejtélyének megoldása! Hiányzunk a nagyinak, mert mindig csak ígérték, hogy meglátogatjuk, de aztán soha nem indulunk el!

Ez bizony *véresen* igaz volt! A lányok idén töltötték be a tizennegyvet, tehát már a fél életüket anélkül élték le, hogy találkoztak volna egyetlen élő nagyszülőjükkel. Persze Jetta nagy messze lakott, s ez a *messze* az ő esetében komolyabban értendő, mint általában. Messze van a bolt, mert a bevásárlás unalmas. Még messzebb van a sulis, mert oda általában az szeret járni, aki kicsi korában kicsúszott a dadus kezéből, s homlokkal érintette az anyaföldet.

Jetta nagy viszont egy szanatóriumban lakott, ami még csak nem is a városban, hanem valahol az ország túlsó végén, vagy annál is messzebb volt.

– Tudjátok jól, hogy rengeteg a munka. – Apa a késével bökölte a konyha sűrű levegőjét, miközben érvelt.

– Rádásul mindig közbejön valami – segítette a férjét anyja.

– Arról nem is beszélve, hogy mielőtt ekkora útra indulunk, a kocsira új gumikat kéne venni – folytatta apa.

– Csakhogy mindig közbejön valami – tette hozzá anyja mély meggyőződéssel.

Endzsi a nővére tarkójára pillantott, s jól olvasható feliratot vélt látni rajta, mely így szólt: „Én mára már leszálltam a *miért nem látogatjuk meg soha a nagyit*-témáról!”

– Okszi! – biccentett a fiatalabb iker, és a konyhaszekrényről magához ragadta a nagyollót, valamint a kezdeményezést. – Akkor hát lássuk a meglepít!

Mielőtt bárki közbeléphetett volna, elnyisszantotta a cukor-spárgát, feltépte a papírt, majd kinyitotta a tizenkettes ipari csomagolású májkrémkonzervek tárolására szolgáló kartondobozt, amit nagy bizonyára a szanatórium konyhájáról kért el.

A papírgalacsinokkal teletömködött térben két csúnyácska nyaklánc és egy néhány sorból álló levél lapult.

– Tuti menő! – kiáltotta Endzsi, és a rézláncon függő, opálzöld fényben játszó kavicsok egyikét máris a nyakába akasztotta. A hüvelyknyi kőmedál barátságos csörrenéssel köszöntötte a pléh boszorkány-hexát, meg az alumínium halálfejet.

– A másik biztos Angelináé! – figyelmeztette anyja, teljesen fölöslegesen.

– Nyugi, máris adom! – szólt Endzsi, és a lánc párját a nővére tenyerébe eresztette.

– Lássam, mit ír a nagyanyátok! – nyújtotta ellentmondást nem tűrően a kezét apa. A levél átvándorolt a konyhaasztal fölött, s zörögve szétnyílt. Zengő Béla némán átfutotta.

Aztán előlről kezdte, majd még egyszer elolvasta, s végül maradék kacsájára ejtette.

– Na nem! – mondta aztán, s széles arca egyik pillanatról a másikra vörösbe borult. – Erről az *idióta* ötletéről aztán tényleg szó sem lehet!

Anya kedvenc sorozata már rég véget ért, s a tányérokon a saját zsírjába merevedett a sült kacsa, a Zengő család mégsem mozdult a konyhából.

– Egyáltalán *hogyan* juthatott ilyesmi az anyád eszébe?! – böködte apa vaskos mutatóujjával a levelet, egyre inkább beletunkolva azt a krumplipürébe.

– Ilyenkor bezzeg az *én* anyám, mi? – replikázott anya, két karjával felkavarva a konyha indulatoktól vibráló levegőjét.

– Hisz Jetta nagyi máskor is a *te* anyád, mivel... Hát, mivel a *te* anyukád, nem igaz?! – mutatott rá a tényre Endzsi.

– Most nem erről van szó! – Zengő Béla felállt a székéről, megkerülte azt, és két kezével súlyosan rátámaszkodott annak támlájára.

Angelina félve pislogott hol az egyik, hol a másik őszére, Endzsi tekintetét azonban gondosan kerülte. Tudta, hogy a testvére eszméletlenül élvezi a perpatvart, s ha netán még nagyobb zúrt akar kavarni – mert abból neki semekkora sem elég! –, ahhoz valahogy öt fogja felhasználni.

– Most nézd meg...! – Apa felkapta a levelet, és miután lerázta róla a hideg krumplimaszatot, beleolvasott: – Ezt írja: „*Drágáim, a vészterhes idők immár elérnek minket.*”

– Miféle vészterhes idők? – nyöszentette anya idegesen.

– Hát tudom én? – horkantotta apa. – Biztos kiújt a lumbágója, vagy hasogat neki a bütyke!

– Ne beszélj ilyen gúnyos hangon az anyámról! – figyelmeztette a férjét harciasan Zengőné, s megragadta a fakanalat, mert épp az akadt a kezébe.

– „*Nem halogathatjuk tovább a találkozást, s mivel szeretők szüleitekre ez ügyben nem számíthatunk...*” – Apa ezen a ponton hevesen rázni kezdte a zsírfoltos papírlapot, mint a vád (amit persze ő képviselt) legfőbb bizonyítékát. – Nem számíthat ránk! Hallod ezt, Ilonkám, édes bogaram a szívemnek közepében?! *Ránk* nem lehet számítani, ha arról van szó, hogy láthassa az unokáit!

– Miért, talán lehet? – sóhajtotta nem kevés pimaszsággal Endzsi. Ezt hallva a nővére összerándult, s legszívesebben arccal bukott volna bele a tányérján szomorkodó ételmaradékba.

„Soha nem képes befogni a száját” – gondolta közben. – „Apa és anya így is elég idegesek, fölösleges még jobban felcukkolni őket! Persze Jetta nagy is jobban átgondolhatná, miket ír. Tudnia kéne, hogy bármennyire is fáj a bütyke, vagy hasogat a lumbágója, anyáék akkor se tudnak elvinni minket egy ekkora utazásra, míg a kocsin nincsenek új gumik! Elvégre első a biztonság!”

– Vádaskodunk, kisasszony?! – bömbölte magából kikelve Zengő Béla, persze kisebbik ikerlányára meresztve vérben forgó szemét. – Hát képtelen vagy felfogni azzal a tyúkeszeddel, hogy nekem dolgoznom kell?! Egyetlen napra sem engedhetem át a drosztot másnak, mert az idióta kollégák örökre lenyúlnák az idióta kuncsaftokat, és akkor... Akkor vége, fájront, kampec, finito, nincs több taxizás az idióta forgalomban!

– Hisz úgyis utálod, nem?! – rántott akkorát a vállán Endzsi, hogy a nyakában csüngő fél tucat lánc bájos csingilingit hallatott.

– Hát ezt nem hiszem el! – Apa megjátszott döbbenettel tárta szét a karjait. – Hogy a saját lányom, akinek a pénz keresem, így beszéljen velem a saját házámban...

– Szegény anya talán kezd... – Ilona bizonytalan fintorral a fejéhez nyúlt, és olyan mozdulatot tett, mintha a mutatóujjával ki akarná fúrni a halántékát.

– Erről lehet szó! – bólított komoran apa, majd ismét a levélbe pillantott. – „...értetek küldetek tehát valakit, akiben legalább annyira bízom, mint önmagamban, sőt, talán még jobban is! Az illető fiatal ugyan, de már mindent tud a közelgő árnyakról, továbbá a surranás, lopakodás és cselszövés elismert tudora, aki a bűnös kis titkokon úgy lát át, mint röntgenorvos az előző esti vacsoráton.”

– Nnna, köszöntem szépen! – sóhajtott bánatosan anya. – A mama képes APEH ellenőrt küldeni a saját családjára.

– Szerintem Jetta nagy is nem épp erre gondolt – szólalt meg önmaga számára is váratlanul Angelina.

– Mert te aztán *nagyon* tudod, mi jár egy ilyen szanatóriumban avasodó vénasszony fejében! – kiabált rá apa, mire anya a szájához kapta mindkét kezét, és felsikkantott.

– De Béla...! Mégiscsak az anyámról beszélsz... *így!*

– Bocs, de a pillanat heve... – kezdett szabadkozni apa, aztán észbe kapva, hogy ez nem túl férfias, ismét felhergeltette magát. – Akkor ne írjon olyanokat, hogy... Hol is van? Megvan, tessék: „*Tudom, hogy halálosan meg fogtok rémülni, különösen Angelina, aki olyan érzékeny lélek, de ha folyamatosan viselitek a medált, amit küldtem, nem lesz semmi baj. Hamarosan láthatjuk egymást, s ettől máris olyan izgatott a ti nagyitok, mint egy elsőbálozó bakfis (hogy mi az az elsőbálozó, meg a bakfis, azt majd személyesen elmagyarázom, mert tudom: a ti korosztályotok már nem ért meg minden szót, amit mi még naponta használtunk). Anyát és apát, amíg még önmaguk, csókoltatom, de miután átváltak, már ne fáradjatok az üzenet átadásával, hisz úgyse értenék meg. Ezer puzsi és csak nyugi: Jetta nagy!*”

Ilona szemében könny csillant.

– Szegény anyukám! – suttogetta, most a tenyerét legyezve el néhányszor az arca előtt. Apa ettől annyira meghökkent, hogy kiszállt belőle minden harag.

– Igazad van – mondta, s a levelet galacsinná gyűrve a szemetesbe dobta. – Agyérelmenése lehet. Esetleg Archelymrevedési-kór bántja.

– Azt úgy hívják, hogy Alzheimer-kór – javította ki Angelina.

– S talán tényleg meg kéne őt végre látogatni, mielőtt...

– Jövőre... Addigra talán lejjebb mennek az abroncsárak – egyezett bele apa, bár kevés meggyőződéssel. – Na, kisaszonyok, húzás a szobátokba!

Fél órával később az emeleti fürdőszoba előtt futottak össze. Lentről felszűrődtek anya második kedvenc sorozatának hangjai. Apa már mélyen aludt.

– Szerinted a nagy tényleg... – Angelina a papucsból kilógó lábujjait bámulta, s képtelen volt folytatni a mondatot.

– Hogy megzizzent-e? – vigyorgott rá Endzsi, nedves haját rázogatva. – Totál mindegy, hisz úgyse találkozunk vele. Hallottad apát!

– Jövőre...

– Na persze! Ha majd ingyen osztogatják az autógumikat, vagy inkább akkor se! Tudod te egyáltalán, milyen esz-mé-let-le-nül messze van a szanatórium, ahol Jetta nagy lakik?

Angelina önkéntelenül a nyakában lógó medálra tette a kezét. Láttá, hogy Endzsi is viseli a sajátját, pedig most jött a zuhany alól, s a többi fityegőt a szobájában hagyta.

– Azért én írok neki – mondta halkán, mintha valami rettenetes büntett tervét árulná el. – Megköszönöm az ajándékot.

– Írd alá a nevemben is – biccentett Endzsi, majd a szobája felé indult, de mielőtt belépett volna az ajtón, még eszébe jutott valami: – Azért a láncot tartsd a nyakadban! Talán mégse dilizett be teljesen az öreglány.

Angelina jól tudta, hogy a húga csupán piszkálni akarja őt, ám a fürdőszoba közepén állva, miután megszabadult a ruháitól, valahogy mégse volt képes levenni a medált. Nézte a zöld követ, amiben halványzürke csíkok tekeregtek, s kirázta a hideg.

Hárman voltak. Amint alakot öltöttek, bejárták az egész erkélyt, ami legalább tíz lépés hosszú volt, s úgy feszítgették, nyújtóztatták a végtagjaikat, mintha rég nem lett volna alkalmuk a szabad mozgásra. Miután ezzel végeztek, mindannyian a kőkorlátra támaszkodó, idős hölgy mellé léptek, és alaposan megvizsgálták.

– Pocsékul néziünk ki – mondta a három alak közül a legalacsonyabb, aki egyébként nő volt. – Persze nem csoda: ezen a helyen minden inas, szobalány és szolga azt lesi, hogy tehetne tönkre minket.

– Ez vérlázító! – értett egyet a mellette toporgó, enyhén pocakos, disznóképű úr. Miközben beszélt, egyenesen belehajolt a kővé dermedt idős hölgy arcába, akinek ettől a szeme se rebbent, sőt, semmiféle más módon sem adta jelét annak, hogy látná a férfit. – Hallod ezt, te vén boszorkány? Azt mondtam, vérlázító, amilyen gyenge kézzel kezeled a személyzetet. Ha végre én kerülnék a Posztra...

– Ha nem fejezik be azonnal, egyikük se léphet többé a Posztra! – reccsent rájuk a harmadik. Ő fekete, zsinóros mentébe öltözött úr volt, aki a jobb vállán szőrmével díszített kacagányt, bal csípőjén pedig aranyozott markolatú szablyát viselt. – Hallhatták: cselekednünk kell! Ez a vénasszony... – s ekkor undorral arrébb rúgta a járókeretet, ami csattanva dőlt fel – ...a kölykökért küldte a garaboncot!

– Ugyan már, Csoma bátyám, az a nyálás szájú, híg vérű suhanc nem árthat nekünk! – legyintett a pocakos férfi, gőgös képen mélységes undorral. – Fél kézzel a vérét veszem, ha végre én kerülhetek a Posztra!

– Hiába – csóválta fekete gyászkendővel takart, ezüstösz fejét a nő, s a szemében könny csillant, bár műfogsora belereccsent a gyűlöletbe, miközben a szavait sziszegte. – Minden oldalról ellenség vesz körbe minket. Ha az urak megengednék, hogy én lépjek a Posztra...

Két csontos kezével olyan mozdulatot tett, mintha egy csirke nyakát tekerné ki, s végül halk, örömteli nyikkanást hallatott.

– Turán asszonyoság, szerintem azért ennyire ne lovallja bele magát! – szólt rá csendes szigorral a kardot viselő férfi. – Vérbulcsú testvérünknek annyiban igaza van, hogy amit ez a nőszemély művel, vérlázító. Több időt azonban nem lophatunk, mint amennyi feltétlenül szükséges, mert ha rájön, hogy...

– Nagyméltóságú uram, engedje meg nekem, mint társaságunk egyetlen hölgytagjának, hogy kimondjam: szerintem túlságosan óvatosak vagyunk – vágott a szavába Turán asszonyoság. – Zárjuk egyszerűen az Ánkánsöszbe²...

Az alacsony férfi iszonytól torzult arccal meredt a nőre, míg a magasabbik akkorát ordított, hogy a völgyet ölelő, csillagokat csiklandó hegyek még percekig visszhangozták a hangját.

– Ki ne merje mondani még egyszer a mélycella nevét, nagyságos asszonyom! – lihegte Csoma úr. – Jól tudja, hogy a puszta említése is mágikus vonzerőt kelt! Mi van, ha az óvatlansága miatt hármunk közül kerül valaki... Oda!

2 lásd a könyv végi szószeretet

Turán asszony idegesen rángatta ébenszínű ruhába bújtatott, girhes vállát.

– Ugyan, hisz csak egy szó – motyogta. – S még csak nem is a miénk. Úgy vettük kölcsön, hogy ne kelljen a saját nyelvünkön emlegetnünk.

– Soha...! Figyelmezzenek a szavamra: SOHA nem lehetünk elég óvatosak! – jelentette ki lassan megnyugodva Csoma úr. – S most döntsünk! Egyikünknek a garabonc után kell erednie, hogy megakadályozza azt, amire készül.

– Én! – emelte hurkaujjait Vérbulcsú úr. – Tiszta véremre esküszöm...

– Inkább én! – nyomakodott előrébb Turán asszony. – Ha a szemébe nézek, kiszáll belőle az életkedv, s ha megérintem, levegőt se akar többé venni.

– Nem! – határozott némi töprengés után Csoma úr. – Ha megöli a garaboncot... És ön, asszonyom, megölné, amilyen féltelen módon neki tud keseredni, mikor életvidám fiatal lát! Szóval, ha megöli a suhancot, ez a vénasszony itt nyomban gyanút fogna. Ezért tehát ön megy, Vérbulcsú uram!

A gyászruhás nőszemély cserepes ajkát lefelé görbítette az elkeseredés, de azért beleegyezően biccentett.

– Jó utat, barátom! – rázott kezét Csoma úr kövérkés társával, kinek teste hirtelen millió fekete koromszemcsévé robbant, majd a hegyi szelek hátán tovalibbent. A két alak, ki a mereven előrebámuló néne mellett állt, a következő szempillantásban szintén eltűnt, bár kevésbé látványosan.

...Jetta anyó megrázkódott.

– Oh – mondta halkán, s csodálkozva nézett a kezére, ami még mindig a köntösét markolta, épp a szíve fölött. – Azt hiszem, most már jobb. Igen, csak múltó rosszullét volt. Okosabb lesz visszamenni...

Fordult, de ujjai nem találták a járókeretet. A kőpárkányba kapaszkodva, tétován nézett körül. Az alumínium alkalmatosság jó három lépésre tőle, az erkély kövezetén hevert.

– Nofene! – mordult bosszúsan Jetta nagy, majd erőt gyűjtött, hogy a szökevény járókeret után topogjon.

Az ikrek másnap hajnali hatkor édesdeden aludtak az ágyukban. Ekkor még fogalmuk sem volt róla, hogy a *vészterhes idők* immár elérték őket...

Angelina eszeveszett csörömpölésre ébredt. Mintha az evőeszközök és egyéb konyhai felszerelések háborúja tört volna ki, s az ő ágya épp a csata kellős közepén állna. A hirtelen zajtól felriadva lerúgta magáról a takarót, és a sarokba kucorodott, maga elé rántva a párnáját. A szeme csupán ekkor kezdte kutatni a ricsaj forrását.

Az ágy mellett álló éjjeliszekrény tetején hatalmas, kerek és meglehetősen ódon vekker rázta magát, mint valami megkergült break-táncos. Az ütött-kopott, néhol horpadt pléhszerkezet két harangja között kisujjnyi fémmnyelv rezgett, veszett dühvel püfölve azokat. Angelina előrevetette magát az ágyon, és le akarta fogni az ébresztőóra kallantyúját, de az becsípte az ujját. Ha a vekker okozta zajra még nem is, a nagyobbik iker fájdalmas kiáltására már biztos mindenki felébredt a házban.

– Endzsi, ezért megfizetsz! – fogadkozott sajtó ujját rázogtatva Angelina. Biztos volt benne, hogy az ő lágy dallamokkal, kíméletesen ébresztő digitális óráját a húga cserélte ki erre a... erre a kőkori fürmedvényre, ami (miután sikeresen visszaverte a lány támadását) még jó darabig berregett, míg végre lejárt.

Annyi biztos, hogy Angelina szemében mákszemnyi álom sem maradt. Lelógatva lábát az ágyról, épp a papucsát kereste

fázósan, mikor meghallotta a lépcsőn felfelé dübörgő lépteket. Néhány pillanattal később két erőteljes döndülés rázta meg a szobája ajtaját, ami ezután nyomban szélesre is tárult.

– *Felkecmeregij sportočki!* – mondta anya szigorúan, s máris nyomult tovább, hogy Endzsit is hasonló figyelmeztetésben részesítse.

Angelina döbbenet bámult az ajtóra, amit az anyja éppolyan lendületesen csukott vissza, mint ahogy az imént kitarta. A nagyobbik iker pislogott néhány megfontoltat, majd mindkét kezével a füléhez nyúlt, és megdörzsölte. Halk ropogást hallott legbelül, amiben azonban nem talált semmi különöset.

– Ez van, ha az ember túl hirtelen ébred – állapította meg végül. – A saját anyja szavát se érti.

Ezután felkapta a vekkert, s a fürdőszobába menet Endzsi ajtaja elé tette, remélve, hogy a húga legalább hasra esik a saját gonosz tréfájában.

Mire végzett a zuhanyozással, és törülközőbe csavarva visszatért a szobájába, letről már a reggeli kakaó kellemes illata szállt fel. Angelina gondosan bezárta az ajtaját (azt végképp nem szerette, ha öltözködés közben rontottak rá), és a szekrényéhez lépett. Kinyitotta az öreg bútordarab nyikorgó ajtaját, és...

Az első pillanatban azt hitte, még mindig a víz homályosítja el a szemét.

Sőt, a második, harmadik és negyedik pillanatban is ezt gondolta!

A fogasokon ismeretlen ruhadarabok lógtak. A legtöbb meglehetősen durva, kék szövetből készült, s bár akadt köztük vállpántos szoknya, bő szárú nadrág, mi több, a mellrészén zsebbel ellátott kertésznaci is, valahogy mind ugyanannak az *egyenruhának* a változatai voltak. A jobb szélen csüngött ugyan néhány finomabb darab, de a színes pólók, selyemblúzok, blézerek és elegáns nyári ruhák, amiket Angelina annyira szeretett, mind eltűntek.

Ez már sokkal több volt, semhogy Endzsi lökött tréfájának tartsa. Talán a szülei gondolták úgy, hogy a tegnapi esti

veszekedés ürügyén (bár ő abban alig vett részt) valamiféle beteges büntetést érdemel?

Az ajtó ismét megdöndült. Ha nincs ráfordítva a kulcs, anya épp úgy rontott volna be, mint korábban.

– *Sportočki kelfejluc... Mujd!*

Angelina rémülten meredt a többször egymás után lenyomódó kilincstre, majd a sietve távolodó léptek zaját hallgatta. „*Ki lehetett az?*” – zakatolt az agya. – „*Egyetlen szavát se értettem, pedig a hangja pont olyan, mint anyáé.*”

Többé nem érdekelte, ki cserélte ki a ruháit, és az sem, hogy mennyire idétlen cuccokban kell megjelennie az emberek előtt. Kapkodva vette magára azt, amit viszonylag elviselhetőnek talált; vállpántos szoknya, hozzá merev farmeranyagból varrt, halványkék ing, aminek élével kenyeret lehetett volna szeletelni, és magas szárú, fűzős cipő, amelyet a Jetta nagy lánykorában játszódbó filmekben látott. Cseppet sem érezte magát kényelmesen a durva cuccokban, de muszáj volt beszélnie valakivel.

Óvatosan nyitotta ki az ajtót, s lépett a folyosóra. Endzsi szobája zárva volt, de a vekker hiányzott a küszöbről. Lehet, hogy a húga már a földszinten reggelizik? Angelina a lépcső korlátjához ment, erősen megmarkolta, és áthajolt fölötte.

– *Hamarka kezgyevoj u munklo!* – Apa hangját azonnal felismerte, ám egyetlen mukkot se értett abból, amit mondott. A taxisofőr sötétkék egyenkabátban, fekete sildes egyensapkában robogott ki a konyhából, kezében pléh uzsonnásdobozzal és hangosan csörgő kocsikulccsal. Miközben felrántotta a bejárati ajtót, tekintete a lépcső tetején ácsorgó Angelinára tévedt.

– *Mrezocski an munklojev!* – kiáltotta, majd távozott.

A három perccel hamarabb született iker kőszoborrá dermedve bámult az apja után.

S ekkor (mondhatni, a legrosszabb pillanatban!) valaki megérintette a vállát.

Angelina rémült sikolya, mint repedt pingponglabda, csapódott egyik faltól a másikig.

– Hallgass már, te nagyon hülye! – sziszegte Endzsi a nővére fülébe, s a nyomaték kedvéért szabad kezével betapasztotta a száját. Ám a figyelmeztetés sajnos már elkésett. Odalenn anya bukkant elő a konyhából, és meglátva ikerlányait, dühösen kiáltotta:

– *Mrezocskij mingyara ne lapatkovňi bü nyamantaška?*

– Aha! – bólogatott vissza Endzsi, elengedve a tesóját. Anya a kockás törülőruhát a vállára csapta, majd visszatért ételszagu birodalmába.

Angelina holsápadtan fordult a húga felé, de képtelen volt megszólalni.

– Azt hiszem, most rendesen benne vagyunk a szószban, tesóm! – suttogetta Endzsi, majd benyúlt Iron Maidenes pólója alá (ő valami különös okból a saját ruháit viselte), és kiemelte onnan a Jetta nagyfi által küldött medált.

A zöld kő átható, émelyítően kavargó fényt árasztott...

– Gyere már! – sürgette fojtott hangon a nővérét Endzsi, s hogy nyomatékot adjon a szavának, egyik kezével hevesen integetni kezdett. A ház padlásterébe vezető, rettenetesen meredek és keskeny lépcsőfeljáróban araszoltak felfelé. Mivel ide szinte soha senki nem jött, lépteik torkot csiklandó, tüszentésre ingerlő porfelhőket kavartak.

Angelina halálosan meg volt rémülve. Miközben húga már-már fehérre kopott farmergatyájának ülepét követte, folyton anya érthetetlen szavai...

– *Felkecmegij sportočki!... Mrezocskij mingyara ne lapatkovňi bü nyamantaška?*

...jártak a fejében. S vajon apa mit mondhatott...

– *Mrezocski an munklojev!*

...mielőtt munkába indult?

– Gyere! – sziszegte a padlásfeljáró tetején Endzsi. – Lehidalsz, ha meglátod!

Családi házuk padlása az elfeledett, fölöslegessé vált kacatok, alattomos egércsapdák (soha nem került beléjük áldozat, mivel épeszű rágcsgáló olyan padlásra minek költözne, ahol

semmiféle ehetőt nem talál?!), és a már-már ipari mennyiségű por birodalma volt. Amint Angelina kidugta fejét a padlónyílásból, elsőként azt a gyerektriklit pillantotta meg, mely oly sok örömet szerzett számára négy-, öt- és hatévesen. A szomorú kis járgány egy halom penészes, öreg bőrrönd, néhány fejét, karját, lábát veszített baba, valamint spárgával összekötözött, régi újságok kötegei között vesztegelt.

Endzsi keresztülvágott a hatalmas padlástéren, átlépkedve az ölnyi betongerendákat, amik a ház plafonját tartották. Feje fölött a sátortetőt fekete kátránypapír borította, mely itt-ott foszlásnak indult, feltárva a szigetelés mélyebb rétegeit.

– Ezt nézd meg! – szólt a nővére, aki úgy toporgott a feljáró nyílása mellett, mint aki attól retteg, hogy az itt lakó népes pókkolónia mindjárt ragacsos hálót dob rá. – Mozdulj már! Nincs időnk, hogy minden porszemre külön rácsodálkozz!

Endzsi a tetőbe vágott, meredeken befelé dőlő ablaknál állt, amit korábban már kinyitott. Angelina elkerekedő szemmel nézte, amint a húga megkapaszkodik a keretben, s egyetlen lendülettel felhúzza magát. Előbb derékig, majd némi evickélés, kapálózás után sikerült teljesen kimászni. Végül a két karjával egyensúlyozva felállt, sportcipője talpát megvetve a barna cserepeken.

– Nyugi, neked elég lesz a fejedet kidugnod – szólt vissza a szédítő magasságból. – Épp erre jön, szóval mindenképp meg fogod látni.

Angelina, akinek sikerült átvergődnie a keresztgerendákon, megállt az ablak alatt, s kétségbeesetten kutatott valami tiszta rongy után, amiben megtörölhetné a kezét.

– Koszos lettem! – panaszkolta, s fekete tenyerét vádlón Endzsi felé nyújtotta. Ám amikor az ablakon túl meglátta a reggeli szélben csípőre tett kézzel álló, a semmi fölött egyensúlyozó testvérét, elfogta a szédülés. – Gyere be azonnal! Hallod? Ha meglát valaki...

Ekkor mély, fenyegető motorzaj ütötte meg a fülét. Először arra gondolt, apa talán még csak most indul munkába... Ám

a taxi, mely egyben családi autó is volt, modern csodajárgánynak számított, ami oly halkán „dorombolt”, mint valami hangtompítóval felszerelt kandúr.

A motorzaj egyre közeledett, s még mélyebbé, ijesztőbbé vált. Angelina a tetőn álló testvérét nézte, aki saját, ablakon túli, kék éghátérrel körbefestett portréjának tűnt. Endzsi a Bazalt és Dolomit utca sarka felé bámult. Úgy tűnt, ő már tudja, miféle jármű adja ki ezt a rettenetes hangot.

Fél perccel később Angelina kénytelen volt mindkét tenyerét a fülére tapasztani, mert a dübörgés immár elviselhetlenné vált. A padláson felhalmozott kacatok előbb finoman remegni, majd rázkódni kezdtek, de zörgésük hangját elnyomta az irdatlan motorok zaja. Endzsi ruhájába szél kapott; le akarta tépni róla a pólót, rángatta a farmer rojtjait, cibálta mindig kócos, fekete haját. Angelina látta, amint a testvére egyre hátrébb hajtja a fejét, majd szintén betapasztja a fülét, s mégis rendületlenül tűri a rázúduló hang- és szélfergeteget. Alakját lassan árnyék takarta be, s mivel így már nem érte a reggeli napfény, egész teste libabőrös lett.

Angelina rettegése előbb pánikká (ekkor majdnem futásnak eredt, hogy anyához meneküljön, de megint eszébe jutottak az idegen szavak, így letett róla), majd hirtelen dacos kíváncsisággá változott. A motorzaj sűrű, már-már tapintható lökésekkel püfölte a házat, rázta az ablaküvegeket, és finom porral töltötte meg a levegőt. Endzsi ekkor lenézett a nővére, majd vigyorogva felfelé intett. Angelina nem tudta, mit akar ezzel közölni, de látva húga magabiztosságát, döntésre jutott. Megragadta a párkányt (a füle szinte már fáj az irtózatos dübörgéstől), és rálépve az egyik keresztgerendára, sikerült derékig kiküzdenie magát a tetőablak résén.

A szélvihar a szemébe csapta a haját, ezért először semmit sem látott. Aztán a következő, szeszélyesen irányt váltó fergetegroham hátrafelé kezdte fújni a tincseit.

A házuk fölött – talán úgy hatvanméteres magasságban – egy óriási léghajó úszott. Angelina annyira megdöbben az utcájuknál is hosszabb, kettős, szivar alakú jármű látványán,

hogy eltátotta a száját. Ez hiba volt, mivel a levegőben mindenféle dolgok repkedtek, amiket a nyolc légcsavar okozta, tomboló orkán kavart fel. Miután sikerült kiköpködni néhány száraz falevelet, meg egy kövön sült pizzákat kínáló szórólap sáros példányát, újra az égboltra meredt.

A léghajó lassan úszott tova, egyenesen a Téglagyár dúlőnek nevezett kopár pusztaság felé, s közben egyfolytában emelkedett. Az egymáshoz tapasztott szivarok alján tisztán ki lehetett venni a hosszúkás gondolat, melynek kettős ablakos-rából emberek néztek lefelé. A csodás (mert azt Angelinának is el kellett ismernie, hogy az!) szerkezet nyolc darab, busz méretű motorja fekete füstöt okádott, és koromszemcsékkel borította be egész Újhegyet.

Legalább tíz percig tartott, mire a léghajó annyira eltávolodott a háztól, hogy végre hallhatták egymás hangját.

– Mi...? – kezdett bele Angelina, de máris rádöbbsent, hogy megkínzott dobhártyája még a saját szavait sem képes érzékelni. Kinyúlt hát, s rángatni kezdte Endzsi farmerjének szárát. A testvére csodálkozva pillantott le rá, mint aki teljesen megfélekedett róla, hogy nincs egyedül, majd intett: várjon, előbb visszamászik a padlásra.

– Mi volt ez? – kérdezte Angelina, mikor a húga lehupant a poros padlóra, és becsukta a tetőablakot. A léghajó motorzaja immár halk duruzsolássá vált, de a fülük továbbra is rettentően zúgott.

– Tudom én?! – rántotta meg a vállát Endzsi. – Reggel hasonló zajra ébredtem, de az a szerkezet sokkal kisebb volt, és elkerülte az utcát. Ha nem nézek ki épp akkor az ablakomon, mikor elhúzott a Köztemető fölött, fel se tűnik.

– Léghajók? – Angelina kétségbeesetten csóválta a fejét.

– És ez még semmi! Először egyedül jöttem fel ide, hogy megnézzem magamnak azt az izét, és akkor... Huh, ettől tuti, hogy dobni fogsz egy hátast, tesóm!

– Mondd már!

– Szerinted milyen kocsink van nekünk? – kacsintott Endzsi. – Mivel taxizza sík idegre magát apa mindennap?

– Opel, mi mással? – Angelina kezdett attól tartani, hogy húga a hallássérülésen kívül más károsodást is szenvedhetett.

– Három éve egy gyönyörű, ezüstszínű Opelünk van.

– Hát, tesóm, most már nincs! Ami az udvarunkon állt ma reggel, az sokkal inkább emlékeztet egy nagyra nőtt, gőzzel hajtott, fejreállított szappantartóra, mint autóra.

Angelina biztosra vette, hogy Endzsi már megint szórakozik vele. Ezt meg is akarta neki mondani, ám ekkor egy arc (egy *hi-he-tet-le-nül* dühös arc!) bukkant elő a padlásfeljáró nyílásából.

– *Mičkepzelnij tu lelkesovicskij?! –* kiabálta anya. Zilált frizuráját súlyos fejhallgató szorította le, melynek párnázott részei teljesen eltakarták mindkét fülét. – *Francušaj bamulevoj tu ottanku? Telješovka mižbuggyantkovij?*

Endzsi és Angelina némán nézték az anyjukat, aki immár teljes életnagyságban állt előttük. Két kezében egy-egy fülvédőt rázott, melyek alig voltak kisebbek annál, amit ő viselt.

– *Felveckiju mindñi filtakargatkaj –* kiabálta az asszony, majd kövé dermedt ikerlányai fejére tette a súlyos alkalmatosságokat. – *Ec nugukučki tlovab egbultočka!*

A testvéreknek kerek három napig sikerült elkerülni a lebukást. Három kínkeserves nappal és két rémálmokkal teli éjszaka játszották az igen jól nevelt, ám meglehetősen kuka ikerpárt, akik mintha teljesen elfelejtettek volna beszélni.

– Be fogok csavarodni! – jelentette ki Angelina, miután először vergődött haza a suliból. – Egyetlen szót se értettem az órákon abból, amit a tanárok beszéltek.

– Nahát, nekem ez fel se tűnt – vont vállat Endzsi. – Én eddig se értettem őket. Igaz, nem is nagyon kagylóztam a szövegüket.

– Befejeznéd az idéetlenkedést? – ripakodott rá a nővére. Új szokásukhoz híven ismét a padláson bújtak el, s kifelé bámulva a tetőablakon, a város fölött vonuló kisebb-nagyobb léghajókat nézték. Endzsi megfigyelte, hogy a légi járművek három fajtába sorolhatóak. A legkisebbek, melyek négy

embernél és néhány csomagnál többet biztos nem bírtak volna el, pedállal tekert propellerekkel haladtak előre. A közepes méretűek, melyek az immár sehol sem látható villamosoknál alig lehettek nagyobbak, ötletes vitorlarendszerrel bírtak, s a szelet használták meghajtásként. A legnagyobb, s így gigászi terheket, vagy utasok tömegét szállító monstrumok viszont szén- vagy fatüzelésű kazánokat cipeltek magukon, és a motorjaikat gőz hajtotta. Csupán néhány olyan akadt közöttük, mely gázolajat használt, s fekete füstöt eregetve dörgött el a házak fölött, hogy sietve a felhők magasságába emelkedjék, majd eltűnjön mögöttük. Hamar kiderült, hogy a konyha falán lógó, és természetesen érthetetlen nyelven írt menetrend az ilyen óriásokra figyelmeztet. A megadott időpontokban (amit anya a rádiót hallgatva jegyzett le) a monstrumok egyike-másika oly közel repült el a Bazalt utca fölött, hogy a fülvédőket kötelező volt viselniük.

Sugarhajtású utasszállítóknak, vadászrepülőknak vagy kisebb motoros gépeknek viszont nyomát sem látták. Épp úgy, ahogy a modern autóknak, kamionoknak sem.

– Kinek van itt kedve idétlenkedni? – mondta Endzsi a nővérenek. – Szerinted engem nem akaszt ki mindaz, ami körülvesz minket?!

– Hát... – Angelina idegesen húzgálta a száját. – Nekem úgy tűnik, remekül szórakozol.

– Na, persze! Anya ma már háromszor ordította le a fejemet valamiért, amiből egyetlen mukkot sem értettem.

– Szerinted milyen nyelven beszél?

– Lövésem sincs. – Endzsi bóklászni kezdett a padláson, azzal sem törődve, hogy pókháló ragad a hajába. – A suliban megkerestem a haverokat, de azok is ugyanígy hablatyoltak. Mintha hirtelen az egész város megbolondult volna.

– Egyszer már olvastam valami hasonlóról – töprengett Angelina. – Abban a történetben egy tornyot akartak építeni az emberek, ami egészen az égig ér, de a főmérnök vagy kicsoda, megharagudott rájuk, és összezavarta a nyelvüket, hogy ne értsék egymást.

– Tudtommal az őseink semmilyen tornyot sem akartak építeni – kiáltott a padlás túlsó végéből Endzsi. – Nekem úgy tűnik, mindenki más érti a zagyva dumát, csak mi nem.

Az ikrek megbeszélték, hogy amíg lehet, titokban tartják zavarodottságukat. A vacsoránál némán ültek az asztal mellett, s ha a szüleik kérdeztek valamit, igyekeztek kitalálni, hogy a bólintás vagy a fejrázás volna-e a helyes válasz. Ez általában be is jött, mivel a taxizástól hullafáradt apjuk és az örökösen recsegő rádióját hallgató (a tévé ugyanis eltűnt a nappaliból!) anyjuk úgyse nagyon figyelt rájuk.

Második nap este, miután felosontak a padlásra, Endzsi kifakadt:

– Ez a világ... Ez teljesen *beteges!* – kiabálta. – Az utcánév-táblákon tök idegen emberek vagy dolgok neve virít.

– Aha – motyogta, oda sem figyelve, Angelina.

– Azt például láttad, hogy hívják az utcát, ahol lakunk?! Čadić³! Hogy kell ezt egyáltalán kimondani? És a boltok?! A zöldséges helyén továbbra is zöldséget árulnak, az igaz, de zeleninový⁴-nak hívják! Mi értelme ennek az egésznek?

– A zellerhez lehet valami köze – vonta meg a vállát Angelina. – Szerintem inkább velünk van baj. Mármint az agyunknak azzal a részével, ami a szavakat értelmezi. Elromlott, vagy mi, és ezért zagyvaságnak értünk mindent, ami másnak értelmes.

– És léghajónak látjuk a repülőket, a madarakat meg pedállal hajtható hőlégballonnak, mi?! – gúnyolódott Endzsi.

– A légkondis taxit gőzzel hajtott csotrogánynak, a tévét pedig ősrégi, varázsszemés⁵ rádiónak?! Na, ne fárassz már, nővérkém, mert mindjárt átmegyek durvába!

3 lásd szószedet

4 lásd szószedet

5 A rádiózás őskorában, egészen az 1960-as évekig, sok olyan asztali rádiót használtak, mely egy kicsiny, „varázsszemnek” vagy „macskaszemnek” nevezett lámpácskával jelezte, ha a készüléket sikerült tökéletesen ráhangolni az adóra.

– Jó, erre nem gondoltam... – biccentett Angelina, majd újabb ötlete támadt. – És mi van, ha simán megbolondultunk?

– Egyszerre?!

– Hát... Elvégre ikrek vagyunk, és azt mondják, nálunk elég sok furcsaság előfordulhat. Például, ha engem csiklandoznak...

– Én pisilek be? – Endzsi kételkedve csóválta a fejét, majd a padlásfeljáró ajtajához indult. – Hidd el, a mi esetünkben az az egyetlen furcsaság, hogy még nem lógattalak ki a tőablakon!

– Most hová mész? – kérdezte rémülten Angelina, aki második napja attól rettegett, hogy a húga egyszer csak eltűnik (vagy szintén érthetetlen nyelven kezd beszélni, ami ugyanaz), és ő egyedül marad ebben az összekuszált világban.

– Besurranok a szobámba, hogy nyugodtan gondolkodhassak – felelte Endzsi mogorván. – Anyáéknak mondd meg, hogy nem kérek vacsorát.

– Na, de hogy mondjam...?

Igazság szerint, bár igyekezett palástolni, Endzsi sokkal inkább ki volt bukva, mint a nővére. Angelina *csak* rettegett, s ez le is foglalta minden erejét. Angéla viszont félt, és közben magyarázatot is keresett, ez pedig lassanként kezdte felőrölni az idegeit. Sejtette, hogy a végtelenségig nem játszhatják a csendes, mindenre csak motyogó, vagy fejet rázó kamaszokat. Előbb-utóbb a suliban valamelyiküket kihívják a táblához, hogy feleljen a *kanadkaj senbañuvkajról* vagy más hablatyról, amiről ebben az érthetetlen világban épp tanulniuk kellene – és akkor kampec! Talán jobb volna, ha ezt megelőzve ők lépnének, és beszélni próbálnának a szüleikkel.

Erre aztán a harmadik este került sor. Apa szokás szerint holtfáradtan állította le bőrfedeles, kurblival induló, széngáz-tűzelésű taxiját, majd belépve a házba felkiáltott:

– *Figylo! Familirius kupakcsopotlicske duma!*

Bár az ikrek igyekeztek a ház különböző, biztonságosnak vélt zugaiba menekülni, anya kockás törlóruháját lengtetve egybeterelelte őket. A nappaliban aztán apa az öblös

bőrfotelbe zötytyent, a lányokat pedig a vén kanapéra ültette, s így szólt:

– *Maj talállkozni ostrájfjonokova, aki tutot mondricske, hogiva an školába algi lethe fidjuzni dumalajotokat! Mondri nük, hogiva gjötörjön meg benmetrekej, szöv hulnapja nagyfelecsku kövezd rátrokroj! Ec reglekovu pirkadka nij mrezočkij doktorovo, školava eleb.*

Angéla falfehér arccal fordult Endzsi felé, és a fülébe súgta:

– Szerinted mit mondott?

– Halvány lepkeleheletnyi ötletem sincs róla – vallotta be a három perccel később született iker, kinek arcszíne pipacsvörösbe váltott. – Néhány szót mintha már kezdenék megérteni, de...

Ekkor anya, aki mindaddig a hátuk mögött állt, rájuk ripakodott.

– *Nu halandzsovackija visnya-összvečka! Mizeva értfosztovicsku dumaju?*

– Na jó! – vett nagy levegőt Endzsi. – Most vagy soha!

És felállt.

– Mire készülsz? – rémült meg Angelina, bár jobban már képtelen volt elsápadni.

– Nyugi, tesóm! – szólt rá Endzsi. – Itt az idő, hogy megpróbáljunk velük beszélni.

– De hogyan, ha egyszer nem értjük őket, és ők se értenek minket?

– Hát... Mondjuk kézzel-lábbal, meg ami eszünkbe jut. Végül csak felfogják, mi a helyzet. Benne vagy?

Angelina tétován biccentett, majd maga is felállt.

– Szóval... – fordult Endzsi az apjukhoz, aki mindvégig őket bámulta, lassan lefittyenő ajakkal. – Nézd, apu, a pálya a következő: három nappal ezelőtt Angelina és én arra ébredtünk, hogy egyetlen mukkot se értünk abból, amit...

A következő két óra maga volt a kínokkal teli pokol, ahol a bűnösök (azaz az ikrek) eszeveszett kéz- és lábrángások, lassan tagolt vagy épp hangosan üvöltött mondatok és tengernyi grimasz segítségével próbálják megértetni az őket bambán

bámuló démonokkal (azaz egyre idegesebb szüleikkel), hogy tévedés történt, s valójában ők angyalian jók, tehát nem üstbe valók.

Végül a türelmét vesztett családfő talpra ugrott, és elbődült:

– *Mičkrova pimaskova! Azt encsovi hazunkovban nu merészkegyvej zagyvalenkov dumačkovre šenkrovi, főlgre nu tu taknyučkova jányčemety, mer... Merč!*

Mire anya is mellé állt, hasonló módon felpaprikázva, s már rikácsolta is:

– *Apruvonka igrazov nekji! Pimaskuvica lánčemetjevckij, hut histik, hoga estet jumokavicnek?! Vagi adjutok buggyanatova telješkovice? He?!*

Másnap az ikrek megismerkedtek életük első gyermekpszichológusával – bár ezen a felemelő élményen sokat rontott a tény, hogy a csontkeretes szemüveget viselő hölgynek egyetlen szavát sem értették.

Apa korán kelt, és alaposan felfűtötte a taxi apró kazánját. Endzsi épp lefelé robogott a lépcsőn, hogy lehetőleg köszönés nélkül induljon a suliba, mikor anya toppant elé.

– *Hrát tu mug hovulá menečkuva?*

– He? – bámult rá a lány.

– *Arst kerdežtovi, hovulá menečkuva tuj, mikrova megdumičkov estriveckoje, hoga mu ninčov šulkovin menučka, miraleb menečkuva nij doktorovo.*

– Hát... – húzta el a száját Endzsi, aki már feladta, hogy némasággal próbálja leplezni értetlenségét. – Biztos nagyon érdekes, amit összevakerálsz itt nekem, de szerintem te volnál a legdühösebb, ha lekésném az első órát.

Ezzel megkísérelte kikerülni az anyját, aki egyre szomorúbban hallgatta a számára tökéletesen értelmetlen hangzagyvalékot. Sikerral azonban nem járt, mert a bejárati ajtóban apa állta az útját.

– *Avtomobilka drummogi!* – jelentette be az ikrek hímnemű őse. – *Besulloškovňaj! Mereszkija vancsuk tuj jányčemety?*

– Mindjárt mondom a választ – készségeskedett egyre nyugtalanabban Endzsi, aki a szülők viselkedéséből kezdte sejteni, hogy azok készülnek valamire. – Előbb azonban lécci, lécci, lécci, beszéljeteK már értelmesen!

– *Ljeci, ljeci, ljeci?* – utánozta anya borzalmas kiejtéssel, majd aggódó arccal apához fordult: – *Paprički, ezr egyrijobbrka rettyenétiski! Muszajlovi orvičkovarhozka menendozkejo üketri!*

– *Menečkuv marški, menečkuv, čluk nu hergelovka mage-dav!*

Tíz perccel később (miután a szülők kihámozták lányaik kezéből az iskolatáskát) mindannyian bezúfolódtak a hangosan pöfögő, itt-ott gőzt sistergő automobilba. Az ikrek a hátsó ülésen kucorogva hol egymást, hol a Maglódi út (amit néhány napja a kopott utcatáblák tanúsága szerint *Semeno rad*⁶-nak hívtak) forgalmát lesték. A töredezett aszfalton apa taxijához hasonló gépszörnyek zörögtek tova. Sőt, olykor feltűnt egy-egy ló vontatta, bőrfedeles Viktória-konflis, vagy tömegközlekedésre szolgáló, emeletes omnibusz is⁷. Az utóbbit a lányok már jól ismerték, mivel három napja (miután hiába várták a villamost, hisz a hozzá tartozó sínek is eltűntek) ilyennel utaztak a suliba.

– Szerinted hova visznek minket? – hajolt Angelina a hűgához.

– Mégis, mit gondolsz? – bámult rá Endzsi. – Természetesen a selejt kölykök számára fenntartott átbuheráló-intézetbe, ahol génebeszeti úton új agyat növesztenek a koponyánkba.

– De én... – Angelina hangját elnyomta a *Semeno rad* fölött eldübörgő teherszállító léghajó motorzaja. Endzsi dühösen nézett a nővéreire, aki mégis tovább tátogott. Legszívesebben kilökte volna őt a taxiból, vagy maga pattant volna meg,

6 lásd szöszedet

7 Viktória-konflis = egylovas, könnyű, kétszemélyes kocsis, harmonikaszerűen hátrahajtható fedéllel. Omnibusz = általában két ló által vontatott, nagyobb városi kocsis, melynek nyitott tetején is padokat helyeztek el, így a busz és troli ősenek tekinthető.

hogy aztán addig fusson ebben a tök ismeretlen, rémisztően idegen városban, amíg el nem fogy minden ereje. Hová lettek az ismerős helyek? Ki festett értelmetlen szavakat az utca-táblákra, a boltok cégéire és a srácok pólóira? Miért kell a suliban kék egyenöltözéket viselni, és miért nem beszélnek az emberek *magyarul*?

„*Ki lopta el Budapestet?*” – szerette volna az őt gyötrő kérdést Angelina arcába ordítani, bár tudta, hogy a nővérét is épp ez kergeti lassan az örületbe. Igaz, Angelina legalább a kérdést megértene!

Aztán a hatalmas léghajó végre eltávolodott a Köztemető (három napja *Verejný cintorín*) irányába, és Endzsi látta, hogy a nővére mindkét szeme könnyes. Ettől hirtelen elszállt a haragja, legalábbis a tesója iránt.

– Nem tudom, érted?! – kiabálta túl a hátuk mögött pöfögő-harákoló kazán ricsaját. – Halvány segédfogalmam sincs róla, hová visznek a szüleink, ha egyáltalán...

Az első üléseken helyet foglaló két felnőttre nézett, s csak ezután folytatta:

– Ha egyáltalán ők *valóban* a szüleink.

Angelina a lehető legkisebbre húzta össze magát a műbőr ülés sarkában, és letörölte kibuggyanó könnyeit. Endzsi elfordult tőle, és az utca bal oldalán sorakozó házakat nézte. Első pillantásra szinte mind olyanok voltak, amilyeneknek picikora óta ismerte őket. A járdán mászkáló, ajtókon ki- és belépő, egymással beszélgető emberek se különböztek semmiben Budapest lakóitól, de már tudta, hogy ha szólni akarna valamelyikükhöz, csak értetlenül bámulnának rá.

A Semeno rad-ról a valaha Lavotta (néhány napja *Kvetná*) utcába kanyarodtak.

– Nézd! – ragadta meg Endzsi a nővére karját. – Ez a Bajcsy-Zsilinszky Kórház!

A hatalmas épületegyüttest Angelina is felismerte, hisz mikor nyolcévesen leesett a mászókárról, apa ide hozta, hogy gipszbe tegyék a karját.

– Szóval szerintük betegek vagyunk – állapította meg Endzsi, s ettől valahogy nyugodtabb lett. – Próbáld elolvasni a táblát!

Apa lassított, majd megállt a széles behajtót keresztező sorompó előtt. Az apró portásházikóból borostás, háromszoros tokát nevelgető, egyenruhás férfi lépett a járgányhoz.

– *Ju pirkadka!* – köszönt a családfő, s arcára kiült az atyai elkeseredés. – *Merke kutakodvagy u Megbluggyentovka Pszihhocskov Osztrajuvko?*

– *Pszihhocskov Osztrajuvko* – hümmögött a portás, mint ha csak ma állt volna először szolgálatba, s még nem tudná biztosan a választ. Merengve nézte a kórház emeletes épületei között futó keskeny utcáskákat, majd a vén fák árnyékától hűs parkot. Végül elhatározásra jutott, és a bejáratától balra álló, hosszan elnyúló, egyszintes épületre mutatott.

– *Duj eplüčet, algasorva, eggyeša bejutovka ajtoňi* – mondta aztán, s több szót nem vesztegetve a szerencsétlen családra, melyről már tudta, hogy valamely tagja megbuggyant, viszsza ment a házikójába.

– A tábla...! – rángatta Endzsi izgatottan a tesója karját. – *Pavel Blaho⁸ Nemocnica...* Ez lett a neve!

– És akkor mi van? – csattant fel Angelina, aki egész életében rettegett a fehér köpenyes emberektől.

– Azt hiszem, kezdek megérteni néhány szót – magyarázta Endzsi. – A táblára nálunk az volt írva: Bajcsy-Zsilinszky Kórház. Egy név és egy szó! Itt meg Pavel Blaho, ami tutira név, és mögötte: *nemocnica*, ami ezek szerint kórházat jelent!

– Szuper! – fintorgott Angelina. – Megint megkérdezem: és akkor mi van?!

– Csupán annyi, te sügéragyú, hogy anyáék nem zagyválnak, és mi sem hallunk rosszul! Egyszerűen csak *más nyelven beszélnek*. Ha sikerül kiderítenünk, melyik nyelv az, kerítünk egy szótárat, és már lökhetjük is a rizsát! Na, mit szólsz?!

Angelinát cseppet sem dobta fel az, amit a hűgától hallott, hisz mindezt ő már két napja sejtette. Válaszolni azonban

8 lásd szószedet

nem maradt ideje, mivel a járgány sisteregve megállt, s az ikrek két perccel később már egy hófehér és libatrotty-zöld színekben sápadozó rendelőben ültek, ahol túl sok volt a sterilizált tű, és túl kevés a levegő.

Miközben a lányok szülei előadták bánatukat a csontkeretes szemüveget viselő doktornőnek, a Čadič (valaha Bazalt) utcát két olajzöld egyenruhába bújt közrendőr róttta. Alig két órája álltak szolgálatba a *Kameňolom*⁹ (az ikrek Kőbányaként ismerték) kerületi kapitányságon, s máris rettenetesen unták magukat, hisz tapasztalataik szerint a csendes kertvárosban szinte soha nem történt semmi érdekes.

Ám ez a derűs, bár meglehetősen hűvös reggel kellemetlen meglepetésekkel várta őket.

A Čadič utca felénél jártak, s épp megálltak az egyik kőkerítéses ház előtt. Az idősebb rendőr gyűrött cigarettásdobozt kotort elő a nadrágzsebéből, s megkínálta a társát. A kölyökképzű legény hálásan vigyorogva nyúlt a csomagból kilógó, kissé görbe dohányrudacskáért, ám ekkor a szeme sarkából különös alakot pillantott meg.

– *Nu, hétazmega kučodra?! –* mordult a maga különös nyelven, s a cigaretta helyett inkább a derekán fityegő, meghökkentően hosszú gumibotja után nyúlt. Tapasztaltabb társa követte a tekintetét, s szintén gyanakodva kezdte ráncolni a homlokát.

Az utcasarkon ácsorgó illető valóban meghökkentő jelenésnek tűnt. Magas szárú, fekete csizmát, fekete szövetnadrágot és sötétkék, zsinóros, combközépig érő posztodolmányt viselt, melynek felálló gallérja eltakarta a fél arcát. Ezüstgombjai ragyogtak a kora reggeli napfényben, amint épp átvágni készült a kihalt úttesten.

– *Hej, embrovicsa, stoppeljovka csuk mug!* – kiáltotta öblös hangján az idősebb rendőr, s eltéve a cigarettát, az idegen

9 lásd szöszedet

felé indult. Az biztosan hallotta, hogy szólnak hozzá, de úgy tetszett, cseppet sem érdekli. Lelépett a falevelekkel borított járdaszegélyről, s körül sem nézve, a szemközti, barna csepeges ház felé indult.

– *Mujd stoppeljovka, embroviča!* – bődült immár dühösen az öreg rendőr. Fiatalabb társa, aki mellette ügetett, aggódva látta, hogy az őszes halántékon máris legördült az első verejtékcsepp. Hiába, a tapasztalat nem pótolja a fiatalos erőnlétet!

A fura öltözetű, kissé kövérkés idegen már az úttest közepén járt, mikor végre beérték. Az idősebb rendőr megragadta a karját, s maga felé fordította a férfit – azután valami hátorzongatóan éles fejhangon visítani kezdett, majd hátrántorodott.

Az ifjabb rendőr nem értette társa különös viselkedését. A dolmányos férfi rájuk nézett, de nem volt rajta semmi ijesztő. Arca fehér, zsírpárnákkal bőven ellátott, simára borotvált. Egyedül a tekintete...

Igen, a tekintete tényleg adott némi okot a pánikra. Sötét volt, mint az ősi várkastélyok romjai között megbúvó, feneketlennek tetsző kút, melyről tudni lehet, hogy az alján halálra kínozott foglyok csontjai fehérlenek. A fiatal rendőr próbált másfelé nézni, de az idegen szeme *nem engedte*, hogy megtegye.

– Pusztuljatok innen, korcsok! – acsarogta a dolmányos, egész testében remegve a dühtől. – Veletek semmi dolgom, de ha mégis az utamba merészeltek állni, akkor elfajzott unokáitok is érezni fogják vérbosszúm erejét!

A rendőrök egyetlen szót sem értettek a fenyegetésből, ám annak vérfagyasztó ritmusa is elegendő volt hozzá, hogy pánikba essenek. Az idősebb addig hátrált, míg a sarka meg nem akadt a járdaszegélyben. Hangos nyögéssel zuhant hanyatt, de így végre nem kellett az idegenre néznie. Mélán bámulta a szélben táncoló faleveleket, s elhatározta, hogy soha többé nem is akar mást látni, hisz mi értelme volna annak?!

Fiatalabb társa azonban továbbra is a dolmányos tekintetének rabja maradt. S tán, mert eddigi életében jóval kevesebb ijesztő dolgot látott, mint az öreg, valahogy sikerült legyűrnie a rettegését.

– *E torveňka navebenu levanka tatrozatvenkij!* – kiáltotta, s a biztonság kedvéért ütésre emelte a gumibotját.

Vérbulcsú – mert ő volt az idegen, aki át akart kelni az úttesten – rövid karját oly hirtelen lendítette, s tömpe ujjával oly gyorsan ragadta meg a rendőr torkát, hogy azt emberi szem tán nem is követhette.

– Mondottam, pór: tágulj az utamból! – harákolta Vérbulcsú, s kövér arca vörösbe borult. – Ám ha nem engedelmeskedsz, legyen úgy, ahogy akarsz!

A fiatalember később a kórházban sehogy sem tudta megértetni az orvosokkal, hogy mit is érzett ezekben a pillanatokban: „*A szívverésem egyre lassult, mert a vérem valahogy... Valahogy sűrűbbé vált! Az ereimben csomókba gyűlt a vér. Mintha ezernyi apró labda görgött, tolakodott volna bennük, s a kanyarokban annyira egymáshoz tömörültek, hogy nem is tudtak tovább jutni. A végtagjaim elszibbadtak, a szemem előtt vörös és fehér karikák pattogtak, míg aztán az a robbanás ki nem szakított a férfi kezéből.*”

Valójában nem volt semmiféle robbanás. Legalábbis égesnek, pörkölődésnek és törmeléknek a helyszínelők nyomát sem találták, pedig Josef Teplica kapitány parancsára az egész Čadič utcát átfésülték.

Ami a fiatal rendőrt kitepte Vérbulcsú markából, az csupán egyetlen kiáltás volt.

– *Ereszd el!!!*

Bár meg kell hagyni, ez a kiáltás szélviharként csapott le, s őrzöngve szaggatta a gesztenyefákat, ám még a sarok előtt szellővé szelídült. A rendőr úgy három métert repült, és egy illatos orgonabokorban ért földet.

– Te...?! – hördült Vérbulcsú, s az új jövevény felé fordult.

Az ikrek otthonának kerítésénél fiatal srác állt. Kopott sportcipőt, nyútt farmert, szépen hímzett, de nem túl hivalkodó,

borjúsájú¹⁰ gyolcsinget viselt. Barna haja hátul a válláig ért, és a homlokába lógó, rendetlen tincsek olykor eltakarták huncutul villogó szemeit. Mikor Vérbulcsú ránézett, épp leengedte a jobb karját, ám az ujjai körül még sercegett néhány kóbor szikra.

– Rühes garabonc! – szúrta a gyűlölt szót odvas fogai között a dolmányos. – Hát még mindig nem ölt meg a szégyen, hogy elárultad a tiedet?

– Látom, Vérbulcsú, te éppolyan korlátolt őstulok vagy, mint mikor legutóbb találkoztunk – nevetett rá a srác, és egymásba fonta a karjait. – Mondd, szerinted díjazná a főnököd, ha megtudná, hogy *altereket*¹¹ gyilkolászol, magadra uszítva a helyi bűnüldözőket?

A pocakos férfi idegesen pillantott a szanaszét heverő, halkán nyögdecslő rendőrökre. Tudta, hogy a *nyálas sájú* garaboncnak igaza van. Csoma tekintetes úr szigorúan meghagyta: lehetőleg semmiféle kapcsolatba ne keveredjen a helyiekkel, mert ilyen oktalanságok miatt a küldetések már korábban is túl gyakran fulladtak kudarcba. Hisz épp ezért kapta most ő a feladatot, és nem Turán asszony!

– Igazán hálás lehetnél nekem! – szólalt meg ismét a garabonc. – Ha nem lépek közbe, te bizony végeztél volna szegény egyenruhással... Csoma pedig veled!

Vérbulcsú dühödten legyintett, majd kikerülve a srácot, az ikrek otthona felé indult.

– Senki nincs odabenn! – mondta a garabonc. – A ház üres, már ellenőriztem.

– Majd épp a te szavadnak fogok hinni – morrantotta Vérbulcsú, s egyszerűen átsétált a zárt kapun. Néhány perccel később csalódott képpel tette meg az utat visszafelé. Látszott rajta, hogy ha a garabonc nincs jelen, dühét a még mindig kába rendőrökön tombolta volna ki.

10 bő ujjú paraszting

11 Eme különös szó jelentését csak később áll módunkban megmagyarázni.

– Fogalmam sincs, miféle aljasságra készültök már megint, de jobban járnátok, ha letennétek róla! – szolt a srác, aki láthatóan remekül mulatott a pocakos alak tehetetlenségén. – Tudod jól, hogy eddig minden ármánykodásokat megakadályoztuk.

– Áh, persze! – Vérbulcsú gyűlölködő pillantást vetett a fiatalemberre. – Te, a vénasszony meg a tetves, vérgyalázó bandátok!

– Csúnyán beszélsz, cimbi! – nevetett a fiú, majd leeresztve a karjait, a dolmányos felé indult. Az hátrálni kezdett, miközben kövérkés ujjával sietve kitapogatta egyik ezüstgombját.

– Most elmegyek! – kiáltotta. – Megkeresem azt a két vakarcsot, és hidegre teszem őket!

– Igazán elárulhatnád nekem, hogy a főnököd miért épp ettől a két gyerektől fél?! – mondta a garabonc. – Pusztán azért, mert Jetta anyó unokái, rátok nézve nem jelentenek veszélyt.

– Légy átkozott! – vakkantotta Vérbulcsú, majd megtekerte a dolmány gombját. Vakító fény villant, s a pocakos úrnak már nyoma sem volt.

Az ifjú garabonc – hisz tizenhat is alig múlt – arcán a vidám mosolyt aggodalom váltotta fel. Jobb kezével beletúrt a hajába, majd előbb a lassan tápáskodó rendőrökre, azután pedig az ikrek üres otthonára nézett.

– Na, most aztán hol a plüsskutya piszkában keressem a lányokat? – morogta maga elé. Már épp azon volt, hogy távozzon, mikor a kocsifelhajtón friss keréknyomokat fedezett fel. Közelebb ment, lehajolt, s pont úgy kezdett szimatolni, mint valami vadászeb.

Mire a rendőrök magukhoz tértek, ő már a Semeno radon ballagott, két kezét a zsebébe dugva, tekintetét pedig a macskaköves úton tartva. A gőzszirénákat vijjogtató rendőrautók, melyek szemből jöttek, és a Čadič utca felé tartottak, még csak fel sem keltették az érdeklődését.

– Gázlesz, gázlesz, gázlesz! – hajtogatta Endzsi, s közben a lábát lógáta. A fehérre mázolt faszékek, melyeket gondosan

egymáshoz, valamint a padlóhoz csavaroztak, a végtelennek tetsző folyosó egyik falának dőltek, és a lány minden mozdulatára idegtépő nyikorgást hallattak.

– Már rég az van – emlékeztette a hűgát Angelina, aki fehérebb volt, mint az üllőalkalmatosságok, amikre azután zöttyentek, hogy kiküldték őket a rendelóból. – Szerinted anyáék miről beszélgethetnek odabenn?

– Ezek nem anyáék – jelentette ki Endzsi. – Ők soha nem hoztak volna minket diliházba.

A folyosó, ahol várakozniuk kellett, míg a szüleik a csontkeretes szemüveget viselő doktornővel hatszemközt tárgyaltak, önmagában is elég rémisztő volt. Mindkét irányban az épület teljes hosszán végig ért, de húszlépésenként rácsos ajtók tagolták. Az ikrek megfigyelték, hogy az itt dolgozók is csak úgy tudnak közlekedni, ha a rövid szakaszokon ácsorgó, fehér ruhás férfiak kinyitják nekik azokat.

A kórház udvarára néző ablakok üvegét félmagasságig fehérre mázolták, hogy se ki, se be ne lehessen látni. Ezeket is drótháló takarta, méghozzá belülről: tehát nem a kintről érkező betörők, hanem inkább a bentől távozni akaró „kítörők” ellen óvtak!

A folyosó távolában valami csattant, majd artikulátlan üvöltés hallatszott. Angelina összerándult, s lopva a szemközi ablakpárkánynak támaszkodó ápolóra sandított. A medve termetű, borostás fickó összefonta a karjait, és a kulcskari-káját kezdte rázogatni.

– Hát, te aztán olyan szőrös vagy, pajtás, hogy azzal még egy középtermetű csimpánz is elégedett lehetne – állapította meg Endzsi, rávigyorogva a fehér ruhás fickóra.

– Ne csináld már, még meghallja! – sóhajtott Angelina. A húga erre fogta magát, előrehajolt, és tisztán tagolt szavakkal így szólt az ápolóhoz:

– Nem gondoltál még rá, hogy olykor befeküdhethél a fűnyíró alá?

A férfi ráncolt homlokán látszott, hogy próbálja megfejteni a számára zagyva szavakat, de mivel nem sikerült, a kislány

viszont beszéd közben kedvesen mosolygott, hát ő is barátságos arcot vágott.

– Látod? – fordult Endzsi a húgához. – Épp úgy egyetlen mukkot se ért a dumánkából, ahogy a Csontszemű vagy anyáék!

– Jó, de miért mondtad az előbb, hogy gáz lesz?

– Mert a diliházakban nem szokás magyar–hablaty szótárakat tárolni, anélkül pedig nehezen tudjuk majd megértetni magunkat idebenn. Persze néhány év alatt, ha figyelünk, szép lassan megtanulhatjuk a nyelvüket, de...

– Vá-vá-vá-várj csak! – emelte fel a mutatóujját Angelina.

– Hogy érted azt, hogy *idebenn*?!

– Miért, te azt hitted, hogy néhány perc értelmetlen csevej után majd szépen haza fognak engedni minket?! – Endzsi néhányszor elhúzta a tenyerét a nővére arca előtt. – Jó reggelt, Csipterózsika! Anyáék... Vagy akárkik is ezek, tutira veszik, hogy a kicsi lányaik totál bekattantak. Szerintem a Csontszemű most adja elő nekik a szakdumát arról, hogy a kamaszkorba ért ikreik pusztá lázadásból, hisztiből kvartyognak érthetetlen nyelven, de majd ő kihipnotizálja belőlünk az egészséget, csak adjanak a kezébe néhány hónapra.

– *Hónapra...?!*

Angelina kiáltása rémült madárrajként röppent szerte. A szemközt álló Szőrmajom arca elkomorult, s fenyegetően nézett a lányokra.

– Jobb lesz, ha uralkodsz magadon, különben még ma elkezdik a kezelést – suttofta Endzsi. – És ha arra gondolkodok, mennyire elmaradott ez a város ahhoz képest, amit mi ismerünk, könnyen lehet, hogy itt még hidegzuhannyal és beöntéssel próbálják gyógyítani az elmezavart!

Angelina mindkét kezét a saját szájára tapasztotta, nehogy újra sikítani tudjon.

– Figyu, tesóm, addig nem kell parázni, míg együtt vagyunk...

Ekkor nyílt ki a rendelő párnázott ajtaja. Anya és apa szürke ábrázata elárulta, hogy a Csontszemű, aki mögöttük

jött, valami nagyon hasonlót mondhatott nekik ahhoz, mint amire Endzsi tippelt. A doktornő beszélt a férfi ápolóval, aki biccentett.

– *Mloštuv kričvit ittunka maradvanškovi nalunknova tu –* gügyögött a Csontszemű a lányoknak. – *Trudni en, hoga tu ertviček, mitu dumačkov tunuktek, du tesztetitek, hoga nemus. Numbujka! Majdovi muličkovkaja feječkukbeol bluggyanta bajačkova, ostun meñeckiv hazafeluvovka.*

A nő közben kedvesen mosolygott, de Endzsi érezte, hogy csak az időt akarja húzni. A következő pillanatban zörrent a jobb kézre eső rács, és egy, a Szőrmajomhoz nagyon hasonló szerelésű, bár csont és bőr, ráadásul betegesen sápadt ábrázatú ápoló lépett hozzájuk.

– *Kedvešovi szuločkuvaj, mujd bučudakova!* – adta ki az utasítást a Csontkeretes, s arcán megfeszültek a ráncok.

Anya és apa villámgyors puszikat nyomott a két döbbsent lány feje búbjára, majd egészen az ablakokig hátráltak.

– Nekünk együtt kell...! – kiáltotta ekkor Endzsi, de a Szőrmajom már el is kapta a derekát, s könnyedén felemelve őt a székről, balra indult vele. A három perccel később született iker vadul kapálózott és ordított, míg meg nem hallotta a Hullapofa csontkarjaiban vergődő Angelina gyorsan távolodó zokogását. Akkor hirtelen elernyed, s a könnyein keresztül nézte, amint egyre több rács csapódik be közöttük.